

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 391 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2005

0.80 ΕΥΡΩ

Επειδή η εργατική τάξη παράγει όλο τον κοινωνικό πλούτο
Επειδή η ανεργία είναι σύμφυτη με το καπιταλιστικό σύστημα
Επειδή οι ανάγκες των εργατικών νοικοκυριών παραμένουν ίδιες
όταν καταδικάζονται στην ανεργία

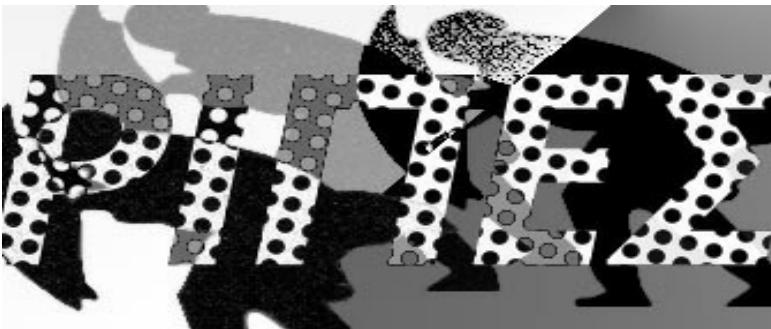
Μια μόνο διεκδίκηση είναι ταξικά δίκαιη και σωστή
ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ
ΙΣΟ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΜΕ ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΜΙΣΘΟ
ΓΙΑ ΟΣΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΔΙΑΡΚΕΙ Η ΑΝΕΡΓΙΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΛΟΠΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

17/9/1970: Μαύρος Σεπτέμβρης – δεκαήμερος εμφύλιος, βομβαρδισμός κι εκδίωξη των Παλαιστινίων από την Ιορδανία 17/9/1970: Πρώτη ενέργεια Ερυθρών Ταξιαρχιών 17/9/1936: Σύλληψη Νίκου Ζαχαριάδη 17/9/1830: Θάνατος Σιμόν Μπολίφαρ 17/9/1949: Εμφάνιση πρώτου ηλεκτρονικού υπολογιστή 17/9/1953: Πρώτης επιτυχής διαχωρισμός σπασμάτων 18/9: Διεθνής ημέρα ειρήνης (ΟΗΕ) 18/9/1945: Θάνατος V.M. Eichenbaum (Volin) 18/9/1970: Θάνατος Jimi Hendrix 18/9/1970: Αυτοπυρπλείται στη Γένοβα ο φοιτητής Κώστας Γεωργάκης, διαμαρτυρόμενος για τη δικτατορία στην Ελλάδα 18/9/1834: Η Αθήνα (7.000 κάτοικοι) πρωτεύουσα της Ελλάδας 18/9/1936: Ο Μεταξάς καταρρέει τα κόμματα και θέτει σε ισχύ τον ΑΝ 117 για την καταπολέμηση του κομμουνισμού 18/9/1851: Πρώτο φύλλο των New York Times 18/9/1502: Ο Κολόμβος φτάνει στην Κόστα Ρίκα 18/9/1810: Η Χιλή αποκτά την ανεξαρτησία της από την Ισπανία 18/9/1981: Κατάργηση της θανατικής ποινής στη Γαλλία 19/9/1971: Θάνατος Γιώργου Σεφέρη 19/9/1957: Η κυβέρνηση Καραμανλή ξεκινά μελέτες για την μεταφορά του αεροδρομίου του Ελληνικού 19/9/1974: Καθαρύνονται όλοι οι δίμαρχοι της δικτατορίας 19/9/1986: Κορασόν Ακίνο και Ούλαφ Πάλμε εκλέγονται πρόεδρος Φιλιππίνων και πρωθυπουργός Σουηδίας αντίστοιχα 19/9/1954: Ιδρυση Γ' Προγράμματος Ελληνικής Ραδιοφωνίας 20/9/2010: Ημέρα για πόλεις χωρίς αυτοκίνητα 20/9/1792: Κατάργηση μοναρχίας - ανακήρυξη Α' Γαλλικής Δημοκρατίας 20/9/1519: Απόπλους Μαγγελάνου για τον περίπλου της γης 20/9/622: Ο Μωάμεθ από την Μέκκα στην Μεδίνα (Εγίρα) 20/9/1960: Πρώτο φεστιβάλ κινηματογράφου Θεσσαλονίκης 20/9/1951: Εισόδος Ελλάδας στο NATO ως ιστότιμου μέλους με την Τουρκία 21/9/1990: Θάνατος Τάκη Κανελλόπουλου 21/9/1946: Πρώτο φεστιβάλ Καννών 21/9/480 π.Χ.: Ο Μαρδόνιος πυρπολεί την Αθήνα 21/9/2000: Ανακάλυψη της μεγαλύτερης μαύρης τρύπας στο σύμπτων 21/9/1949: Ανακήρυξη Λ.Δ. Κίνας – Ο.Δ. Γερμανίας 22/9/1915: Ανατροπή Βενιζέλου - απόβαση Αγγλογάλλων στη Θεσσαλονίκη 22/9/1968: Κυκλοφορεί παράνομα ο πρώτος «Οδηγητής» 22/9/787: Ζ' οικουμενική σύνοδος (Νίκαια) 22/9/1957: Γέννηση Nick Cave 22/9/1958: Γέννηση Andrea Bocelli 22/9/2004: Θάνατος Διδώς Σωτηρίου 22/9/1960: Γέννηση Joan Jett 22/9/1892: Διακήρυξη κατάργησης της δουλειάς (Λίνκολν) 22/9/1499: Ανεξαρτησία Ελβετίας 23/9/1821: Άλωση Τριπολίτσας (Κολοκοτρώνης) 23/9/1976: Καθιέρωση βιβλιαρίου υγείας για παιδιά στην Ελλάδα 23/9/1974: Νομιμοποίηση ΚΚΕ μετά από 27 χρόνια παρανομίας 23/9/1939: Θάνατος Σίγκμουντ Φρόιντ (83 χρ.) 23/9/1930: Γέννηση Ray Charles 23/9/1973: Θάνατος Πάμπιλο Νερούντα (67 χρ.) 23/9/1949: Γέννηση Bruce Springsteen 23/9/1835: Θάνατος Vicenzo Bellini 23/9/1990: Αποχώρηση Λ.Δ. Γερμανίας από το Σύμφωνο της Βαρσοβίας.

- Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Βαγγέλη Πολύζο είναι γεγονός ●●●

Κάτω ο καραμανλικός αυταρχισμός, αλληλεγγύη στα μυρμηγκάκια ●●● Διότι τί είναι ο Πολύζος; Ενα μυρμηγκάκι είναι, που αν και βουλευτής από το 1996 ουδείς των εγνώριζε εκτός των ορίων της οικογενείας του και της εκλογικής περιφέρειας Πιερίας ●●● Εδεσ ο Βαγγέλης κάμερες και μικρόφωνα και ως μυρμηγκάκι είπε να βγάλει φτερά ●●● Πέταξε μια κουβέντα που την λένε σε όλους τους καφενέδες της επικράτειας (της εκλογικής περιφέρειας Πιερίας μη εξαιρουμένης) και επέστρεψε στο δωμάτιό του στο Κάραβελ, αφού πρώτα τηλεφώνησε στους πολιτικούς του φίλους στην Κατερίνη, να ρίξουν σύρμα σε όλο το νομό, ώστε οι ψηφοφόροι να στηρθούν για να τον απολαύσουν στα δελτία των 8 ●●● Πού να το φανταστεί ο δυστυχής, ότι από τα ίδια δελτία θα μάθαινε τη διαγραφή του; ●●● Τηλεφώνησε στο γραμματέα της ΚΟ: «Πες στον πρόεδρο ότι λέμε και καμιά μαλακία για να περ-

νάει η ώρα» ●●● Τίποτα, ο δάμαλος υπήρξε ανένδοτος ●●● Γι' αυτό και μεις ξεκινάμε ανένδοτο υπέρ του γίγαντα Βαγγέλη ●●● Δεν μπορείτε, κύριε, να ξηλώνετε τα κοσμήματα του κοινοβουλευτικού μας βίου ●●● Δεν μπορείτε να μας στερείτε τη χαρά του παραπολιτικού σχολιογράφου ●●● Αμα δέλει ο δάμαλος διαγραφές, ας διαγράψει το Λουδοβίκο της Νατάσας ●●● Βέβαια, ο προστατεύομενός μας μάς βγήκε λίγο κότα ●●● Αντί για Βαγγέλας έγινε Βαγγελάκης ●●● Άλλα τί να κάνει ο άνθρωπος, να μη γλειψει λίγο τον Καρα-

μανλή; ●●● Τόσο κουράστηκε να στήσει τη δουλειά, να την αφήσει να πάει στράφι για ένα καπρίτσιο; ●●● Τί αξιοπρέπεια μου τσαμπουνάτε τώρα; Πολιτική κάνουμε, κύριοι ●●● Το είπε και ο τρισμέγιστος Πολύδωρας ●●● Ενα lapsus lingue έκανε ο Πολύζος ●●● Άβδεν καταλαβαίνετε τον Βύρωνα, ανοίξτε και κανένα λατινοελληνικό λεξικό να ξεστραβωθείτε ●●● Αντε, να σας ξεκουράσουμε: γλωσσικό ολίσθημα σημαίνει η λατινικούρα του Πόλυ ●●● Πώς το είπε η (γριά) Μπούσενα; ●●● Μια χαρά περνάνε οι ξεσπιτωμένοι την

◆ «Συμπάσχω με τους συμπολίτες μου που ζορίζονται από την οικονομική πραγματικότητα», δήλωσε στη Θεσσαλονίκη ο Καραφαλής. Γι' αυτόν τον κόψαμε κομματάκι... αδυνατισμένο τελευταία τον δάμαλο. Φαίνεται πως τον έχει πιάσει... νευρική ανορεξία από τη στενοχώρια. Χώρια που δεν του κολλάει ύπνος τα βράδια, επειδή... συμπάσχει με τους αναξιοπαθούντες. Μήπως κάποιος από τους συμβούλους επικοινωνίας που έχει μοζέψει στο Μαξίμου πρέπει να του θυμίσει τη γνωστή παροιμία με το αγγούρι, που άλλοι το τρώνε και ζορίζονται και άλλοι το τρώνε και δροσίζονται;

◆ Πρακτικοί άνθρωποι οι Αμερικάνοι, προσπαθούν πάντοτε να βγάλουν και από τη μύγα ξύγκι. Προπαγανδιστές του Πενταγώνου, λοιπόν, γυρνούν ανάμεσα στους ξεσπιτωμένους της «Κατρίνα» και τους προπαγανδίζουν τα πλεονεκτήματα της κατάταξής τους στις μισθοφορικές δυνάμεις που επιχειρούν στο Ιράκ και το Αφγανιστάν. Εδώ πεινάς, εκεί θα φας και μπορείς να κάνεις και κομπόδεμα, είναι ο εκβιασμός. Θα

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

υπάρχει απόλυτη ελευθερία του Τύπου, ο στρατηγός διευκρίνισε ότι οι δημοσιογράφοι δεν θα εκδιωχθούν από τη Νέα Ορλεάνη, αλλά απλώς δεν θα μπορούν να προσεγγίσουν τις περιοχές όπου θα γίνεται περιουσλογή πτωμάτων. Εμείς το αντιλαμβανόμαστε πλήρως και συμπάσχουμε με τον στρατηγό. Δεν είναι δυνατόν να κυκλοφορούν παγκοσμίως εικόνες που θα πλήγτουν το γόντρο της υπερδύναμης.

◆ Οπως είδαμε και από φωτογραφίες που δημοσιεύτηκαν στον ελληνικό Τύπο, τα δημοκρατικά και ανεξάρτητα ΜΜΕ της Αμερικής έκαναν για μια ακόμη φορά το εθνικό τους καθήκον. Οι λεζάντες κάτω από

φωτογραφίες που δείχνουν ανθρώπους που κουβαλούν σακούλες με τρόφιμα έχουν μια διαφορά στο ρήμα. Αν ο άνθρωπος είναι μαύρος, γράφουν «λειχλάτησε», ενώ αν είναι λευκός γράφουν «βρήκε». Τίμια πρόγραμμα.

◆ Και με τον χωροφύλαξ και με τον αστυφύλαξ η ΔΑΚΕ στη ΔΕΘ. Και με την υπόλοιπη συνδικαλιστική γραφειοκρατία στη συγκέντρωση, αλ-

Στόχος μας είναι η μετάβαση σε ένα κράτος αποτελεσματικό που να ανταποκρίνεται στην κοινωνική αποστολή του και η βιώσιμη ανάπτυξη που έχει επίκεντρο τον άνθρωπο.

Ιωάννης Καραμαγγήλης

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Ισχυρό αντιπερισπασμό προς την κλυδωνίζουμενη Ολυμπιακή, που είναι ο βασικός ανταγωνιστής της στην εγχώρια αεροπορική αγορά, έκανε η ιδιωτική αεροπορική εταιρία Aegean Airlines ανακοινώνοντας χτες ότι προέβη σε παραγγελία 8 αεροσκαφών (...) Ο πράεδορός της με δήλωσή του έδωσε την εικόνα ότι η εταιρία πρετοιμάζεται να καλύψει δυναμικά το κενό που ενδεχομένως θα προκύψει από τις εξελίξεις γύρω από την Ολυμπιακή.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ.

Ο υπουργός Απασχόλησης ο ποίος είχε μείνει στην παλιά ομαριή και νόμιζε ότι μετέχει σε υβρέντη λαϊκής πονοψυχίας, ξήγγειλε χτες ότι το ΕΚΑΣ θα αυθεί σε ποσοστό διπλάσιο του ληθωρισμού, αλλά ο κυβερνητικός εκπρόσωπος τον μάζεψε τριν λαλήσει ο πετεινός. Μικρό ο κακό. Ο υπουργός Οικονομίας έχει πάθει ιδιο χουνέρι με το επίομα θέρμανσης 24 ώρες νωρίερα.

Γ. Πρετεντέρης (ΒΗΜΑ)

«Δεν έχει δικαίωμα κανένας επιχειρηματίας να εκβιάζει το κοινωνικό σύννολο, θεωρώντας ότι οι εργαζόμενοι στης επιχείρησής του είναι όμηροι. Δε θα επιτρέψουμε την απχαλωσία ούτε την ομηρία εργαζόμενων».. Είναι σαφές ότι το φιλεργατικό μένος του υπουργού Απασχόλησης Πάνου Πανωτιά πάντουλον πρέπει να ληφθεί υπόψη τόσο σοβαρά όσο η διαβεβαίωση του Καραμανλή πως οι προεκλογικές δεσμεύσεις της ΝΔ θα υλοποιηθούν έως το τέλος της τετραετίας

ΕΘΝΟΣ

τους συμπολίτες μας που αισθάνονται τις δυσκολίες, ζορίζονται -να μου επιτρέψετε τη λαϊκή έκφραση- από την οικονομική προγνωστικότητα

Η "Κατρίνα" εκτός από το Νότο της Αμερικής σκούπισε και παρέσυρε στο βούρκο του βιθουάριου τους ιθαγενείς πλαστέ του American dream. Βρε, άθλιε, πού είναι το χωνευτήρι των φυλών του Iσραήλ; Πού είναι οι μηχανισμοί που λειτουργούν σαν ηλεκτρονικοί χειρουργοί; Και πού το κράτος της υπερδύναμης και της ολοκληρωτικής ισχύος; Βρε ρε-

μπεσκέ, τόσα χρόνια, τόσα μικρόφωνα, τόσους τεμενάδες, τόσα γλειφιτζούρια για να αποδειχτεί ότι η πανίσχυρη πατρίδα "ου" και ο επίγειος παράδεισός σου δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια παράγκα, μια κόλαση, μια αμερικανική Ρουάντα κολλημένη στη ρουψήχτρα της Γουόλ Στριτ. Άλλα τι να περιμένει κανείς από τα τρισέγγονα κατακοκλεφτών και κλεφτοκατάδων; Κομπάρσοι το πολύ πολύ στη θρυλική ιταλική σάτιρα του Ετορε Σκόλα: "Brutti, sporchi e cattivi" - Βίσαιοι, βρώμικοι και κακοί!

Δ. Δανίκας (NEA)

■ Πού πήγαν τα κλεμμένα του ΧΑΑ;

Η ΜΙΑ μετά την άλλη βάζουν λουκέτο οι επιχειρήσεις. Τα «Σωληνουργεία» του Στασινόπουλου, τα «Κλωστήρια Πρεβέζης» του Αργυρού, τα «Κλωστήρια Ναούσης» του Λαναρά. Δεν βγαίνουν -λέει- οι επιχειρήσεις, λόγω υψηλού κόστους εργασίας. Οι καπιταλιστές, πάντως, βγαίνουν. Και πολύ καλά, μάλιστα. Και προκαλούν, σε βαθμό που να αναγκάζεται ακόμα και ο Πανογιωτόπουλος να μιλάει για «ομηρία εργαζομένων» (άλλο θέμα το ότι δεν πρόκειται να κάνει τίποτα, όπως δεν έκαναν τίποτα και οι προκάτοχοί του).

Με την ευκαιρία, πρέπει να θέσουμε και ένα άλλο ζήτημα, που αφορά το σκάνδαλο του χρηματιστήριου. Δεν ήταν μόνο οι διάφοροι αετονύχηδες που τα κονόμησαν χοντρά, ξεκοκαλίζοντας τη «μαρίδια» που γελάστηκε και νόμισε ότι βρήκε την κότα με τα χρυσά αυγά. Ήταν και οι βιομήχανοι. Οχι ως επιχειρηματίες που τζόγαραν στο χρηματιστήριο και κονόμησαν, αλλά ως βιομήχανοι, ως ιδιοκτήτες βιομηχανών επιχειρήσεων. Όλοι τότε έσπευδαν να κάνουν αυξήσεις μετοχικού κεφαλαίου, υποσχόμενοι επενδύσεις. Άλλωστε, μόνο έτσι μπορούσαν να δικαιολογήσουν τις αυξήσεις μετοχικού κεφαλαίου. Εβαλαν τότε στα τομεία των επιχειρήσεων μπόλικο ζεστό χρήμα, γιατί ο κόσμος έσπευδε και αγόραζε μετοχές σε κάθε νέα έκδοση, πιστεύοντας αφελώς ότι θα τις πουλήσει ακριβότερα και θα τα κονομήσει χωρίς κούραση.

Τί έγιναν όλα αυτά τα κεφάλαια που συσσωρεύτηκαν στις επιχειρήσεις; Επενδύθηκαν, όπως υπήρχε υποχρέωση από το νόμο; Οχι βέβαια. Πήγαν στις τσέπες των βιομήχανων, που τα επένδυσαν εκεί που προσδοκούσαν μεγαλύτερο κέρδος. Οχι πάντως στις επιχειρήσεις των λεγόμενων προβληματικών κλάδων. Προτίμησαν να τα βάλουν σ' ένα μεγάλο «χετζ φαντ» και να τζογάρουν στα διευθνή χρηματιστήρια ή να στήσουν μια επιχείρηση στη Βουλγαρία, αφού στο μεταξύ αγόρασαν καινούργιο κότερο και επεξέτειναν τη βιλάρα τους.

Τους έλεγε κανείς; Κανείς και ποτέ. Ούτε η προηγούμενη κυβέρνηση ούτε η σημερινή. Ακόμα και τώρα, που κάμπτοσοι από δαύτους βάζουν λουκέτο στις επιχειρήσεις, τις οποίες υποτίθεται ότι θα εκσυγχρόνιζαν με τις αυξήσεις του μετοχικού κεφαλαίου, κανένας κυβερνητικός παράγοντας δεν μιλάει για έλεγχο.

Από τη «στενωπό» στην «ανηφόρα»

Αλήθεια, σκέφτηκε καθόλου την πολιτική Ζημιά που έκανε στον Καραμανλή ο πρόεδρος του ΣΕΒ Οδ. Κυριακόπουλος, όταν βγήκε και δήλωσε πως για πρώτη φορά άκουσε πρωθυπουργό να είναι σοβαρός και να μην κάνει παροχολογία στη ΔΕΘ; Σίγουρα το σκέφτηκε, δεν είναι πολιτικά άπειρος ο Κυριακόπουλος. Αν η συγκεκριμένη δήλωση συσχετίστει με τις τόσες επιθέσεις που έχει κάνει στην κυβέρνηση (αποκορύφωμα ο πόλεμος του για τον βασικό μέτοχο), μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ο πρόεδρος του ΣΕΒ έκανε μια εξίσου πολιτική παρέμβαση, εν γνώσει του ότι κάνει ζημιά στον Καραμανλή, λοιπόν, ανεβαίνουμε με σταθερό ρυθμό την ανηφόρα αλλά βρισκόμαστε μολις στη μέση. Ε, σε καναδύ χρονάκια θα φτάσουμε στην κορυφή, θα πάρουμε μια μικρή ανάσα (πρεκλογικό έτος γαρ) κι ώστε, σαν τον Σίσυφο, θα δούμε το βράχο να κυλάει στον πάτο και θα ξανακληθούμε να τον ανεβάσουμε στην ανηφόρα. Σε δουλειά να βρισκόμαστε, όσοι έχουμε δουλειά, γιατί όλο και περισσότεροι δεν έχουν ούτε το... προνόμιο να μπορούν να πουλήσουν το τομάρι τους σε κάποιο αφεντικό, σε πείσμα των κυβερνητικών στασιονικών που δείχνουν... μείωση της ανεργίας. Το λέει με γεμάτο το στόμα ο Αλογοσκούφης, χωρίς να ντρέπεται το μισό και πλέον εκατομμύριο των ανέργων και τις εκατοντάδες που απολύνονται κάθε μήνα από τα εργοστάσια που κλείνουν ή με την απειλή ότι θα κλείσουν.

Οι πλέον γνωστό τι είπε ο Καραμανλής στη ΔΕΘ. Προσνήγγιει το κλείσιμο της Ολυμπιακής και την ανατροπή των εργασιακών σχέσεων για τους νεοπροσλαμβανόμενους στις ΔΕΚΟ (το σχετικό νομοσχέδιο αναμένεται μέσα στον Οκτώβρη), απέκλεισε τη χορήγηση επιδόματος θέρμανσης ακόμα και στα πιο φτωχά τμήματα του πληθυσμού (μια παροχή στην οποία τόσα στήριζε ο προπαγανδιστικός μηχανισμός της ΝΔ), επιβεβαίωσε για πρώτη φορά επίσημα ότι οδεύουμε προς κατάργηση όλων των

αγροτικών επιδοτήσεων. Η κωδική ονομασία της σκληρής λιτότητας είναι πλέον «ανηφόρα». Ε, τη «στενωπό» και το «τούνελ» τα έχουν χρησιμοποιήσει οι Πασόκοι πρωθυπουργοί, έπρεπε να βρει κι ο Καραμανλής κάτι δικό του, έστω κι αν η «ανηφόρα» είναι λόγο... λαϊκούρα.

Σύμφωνα με τον Καραμανλή, λοιπόν, ανεβαίνουμε με σταθερό ρυθμό την ανηφόρα αλλά βρισκόμαστε μολις στη μέση. Ε, σε καναδύ χρονάκια θα φτάσουμε στην κορυφή, θα πάρουμε μια μικρή ανάσα (πρεκλογικό έτος γαρ) κι ώστε, σαν τον Σίσυφο, θα δούμε το βράχο να κυλάει στον πάτο και θα ξανακληθούμε να τον ανεβάσουμε στην ανηφόρα. Σε δουλειά να βρισκόμαστε, όσοι έχουμε δουλειά, γιατί όλο και περισσότεροι δεν έχουν ούτε το... προνόμιο να μπορούν να πουλήσουν το τομάρι τους σε κάποιο αφεντικό, σε πείσμα των κυβερνητικών στασιονικών που δείχνουν... μείωση της ανεργίας. Το λέει με γεμάτο το στόμα ο Αλογοσκούφης, χωρίς να ντρέπεται το μισό και πλέον εκατομμύριο των ανέργων και τις εκατοντάδες που προσδοκούνται κάθε μήνα από τα εργοστάσια που κλείνουν ή με την απειλή ότι θα κλείσουν.

Ο Καραμανλής με τους συμβούλους του πήραν την απόφαση να εμφανιστεί ως ο ισχυρός πρωθυπουργός, που δεν χαϊδεύει αυτιά, δεν υπόσχεται τίποτα, ξεχνάει ακόμα και τα

υπεοχημένα και ως άλλος Ουΐνστον Τσόρτσιλ υπόσχεται στο λαό αίμα και δάκρυα. Για να ενισχυθεί η εικόνα του «ισχυρού πρωθυπουργού» έγινε ρόμπτα ακόμα και ο Αλογοσκούφης. Ο Ρουσόπουλος έβγαλε στους δημοσιογράφους τον υποτιθέμενο διάλογο Καραμανλή - Αλογοσκούφη το πρώτη της Κυριακής, όπου η προτίθεται ότι ο υπουργός ήταν διστακτικός, ασφαρής και υποθετικός και ο ισχυρός πρωθυπουργός με μια κορφή φράση έλυσε το γόρδιο δεσμό: «Κατάλαβα, δεν θα το δώσουμε». Δηλαδή, οι υπουργοί είναι λόγο μαλακούληδες και αναποφάσιστοι και τις κρίσμες αποφάσισεις ο πρωθυπουργός τις παίρνει μόνος του, μέσα σε δευτερόλεπτα. Τόσο καλά ενημερωμένος είναι για όλα τα θέματα!

Οι προσεκτικοί πολιτικοί παρατηρητές εντόπισαν τεράστιες διαφορές ανάμεσα στη φετινή εμφάνιση του Καραμανλή στη ΔΕΘ και στην περιονή, που ήταν και πάλι πρωθυπουργός. Πέρυσι οι κωδικές λέξεις ήταν «ήπια προσαρμογή», ενώ φέτος αυτές εξαφανίστηκαν και αντικαταστάθηκαν από την «ανηφόρα». Δείγμα του πόσο στριμωγμένη είναι η κυβέρνηση. Πέρυσι η εκλογική της νίκη ήταν ακόμα νωπή και το κλίμα των προσδοκιών έπρεπε να αποφορτιστεί σημείο που σε κρισιακές περιόδους να εξαφανίζονται. Και να ήθελε, λοιπόν, ο Καραμανλής να φορτώσει και κάποια βάρη στο κεφάλαιο, για να μει-

προσδοκίες.

Δεν φοβάται, άραγε, το πολιτικό κόστος ο Καραμανλής;

Γιατί τόσο θεαματική στροφή ακόμα και στο επικοινωνιακό επίπεδο; Γιατί πήρε πάνω του όλες τις αντιλαϊκές εξαγγελίες και δεν περιορίστηκε στις γενικολογίες, αφήνοντας τους υπουργούς να πάρουν αργότερα την ευθύνη για κάθε μέτρο, κρατώντας για τον εαυτό του τη δυνατότητα διορθωτικών παρεμβάσεων; Τα ερωτήματα είναι υπαρκτά και βάσιμα και αξίζει τον κόπο να διερευνήσουμε τις απαντήσεις.

Καταρχάς, η εποχή που οι κυβερνήσεις λειτουργούσαν με γνώμονα το πολιτικό κόστος και προσάρμοζαν ανάλογα τη διοχείριση έχει παρελθει. Οι κυβερνήσεις πλέον είναι για όλα τα θέματα! Οι προσεκτικοί πολιτικοί παρατηρητές εντόπισαν τεράστιες διαφορές ανάμεσα στη φετινή εμφάνιση του Καραμανλή στη ΔΕΘ και στην περιονή, που ήταν και πάλι πρωθυπουργός. Πέρυσι οι κωδικές λέξεις ήταν «ήπια προσαρμογή», ενώ φέτος αυτές εξαφανίστηκαν και αντικαταστάθηκαν από την «ανηφόρα». Δείγμα του πόσο στριμωγμένη είναι η κυβέρνηση. Πέρυσι η εκλογική της νίκη ήταν ακόμα νωπή και το κλίμα των προσδοκιών έπρεπε να αποφορτιστεί σημείο που σε κρισιακές περιόδους να εξαφανίζονται. Και να ήθελε, λοιπόν, ο Καραμανλής να φορτώσει και κάποια βάρη στο κεφάλαιο, για να μει-

ώσει το πολιτικό κόστος, δεν μπορούσε να το κάνει.

Δεύτερο, ο Καραμανλής αισθάνεται αρκετά ισχυρός πολιτικά. Αισθάνεται ότι δεν έχει αντίτιτλο οι αυτό τον αποθραύσει. Οι «μιντιάρχες» τον στηρίζουν, ακόμα κι όταν εκδίδουν φιλοπασοκικά μέσα (ξέρουν αυτό τον τρόπο). Το ΠΑΣΟΚ δεν έχει καμία διάθεση να σπάσει την «ειρή συμμοχία» του νεοφιλευθερισμού, για να αποκομίσει πολιτικά οφέλη. Ακολούθει την τακτική του «ώριμου φρούτου», αντιγράφοντας αυτό που έκανε η ΝΔ σα χρόνια ήταν στην αντιπολίτευση (τυχαίο είναι νομίζετε ότι ο προηγούμενος πρωθυπουργός τους στέλνει την «ανηφόρα»).

Καταρχάς, η εποχή που οι κυβερνήσεις λειτουργούσαν με γνώμονα το πολιτικό κόστος και προσάρμοζαν ανάλογα τη διοχείριση έχει παρελθει. Οι κυβερνήσεις πλέον είναι για όλα τα

■ Γκουαντανάμο

Με όπλο τη σάρκα τους

«Δεν πρόκειται να σταματήσω μέχρι ή να πεθάνω ή να με σέβονται. Πολύ κόσμος σήγουρα θα πεθάνει. Ο Μπόμπυ Σαντς έκανε έκκληση στην βρετανική κυβέρνηση να σταματήσει τους παράνομους εγκλεισμούς σε στρατόπεδα συγκέντρωσης Ιρλανδών χωρίς δίκη. Είχε το θάρρος της γνώμης του και έκανε απεργία πείνας μέχρι θανάτου. Κανές δεν πρέπει να νομίσει ούτε για μια στιγμή ότι τ' αδέρφια μου εδώ έχουν λιγότερο κουράγιο».

Μπίνιαμ Μοχάμεντ, πρώην κάτοικος Λονδίνου και τώρα κρατούμενος στο Γκουαντανάμο

Τα παραπάνω δήλωση, που οποικάλυψε η εφημερίδα Γκάρντιαν σε εκτενές άρθρο της προηγούμενης Παρασκευής (9/9/05) έγινε ένα μήνα πριν. Στις 11 Αυγούστου. Τρεις μέρες δηλαδή μετά από το ξεκίνημα μιας ακόμα απεργίας πείνας, που άρχισε στις 8 Αυγούστου και συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Η αμερικανική κυβέρνηση έκανε το παν ώστε η απεργία να πνιγεί στη σιωπή. Οπως και η προηγούμενη τον περασμένο Ιούνη με Ιούλη, που σταμάτησε μετά από ένα περίπου μήνα,

μετά από διαπραγματεύσεις με τη διοίκηση του στρατοπέδου και υποσχέσεις που ποτέ δεν τηρήθηκαν.

Τί σόι υποσχέσεις ήταν αυτές; Στοιχειώδη δικαιώματα, όπως πόσιμο νερό σε μπουκάλια και επικοινωνία με τις οικογένειές τους (βλ. παρακάτω). Προπαντός, όμως, σεβασμός των δικαιωμάτων τους ως κρατουμένων. Οπως καταγγέλλει ο Μοχάμεντ, «η διοίκηση υποσχέθηκε ότι αν τους δίναμε 10 μέρες, θα προσάρμοζαν τη φυλακή σύμφωνα με τις συνθήκες της Γενεύης. Είπαν ότι αυτό είχε εγκριθεί από τον ίδιο τον Ντόναλτ Ράμσφελντ στην Ουάσινγκτον. Υστερά απ' αυτές τις υποσχέσεις, συμφωνήσαμε να σταματήσουμε την απεργία πείνας στις 28 Ιουλίου». Η σφοδρότητα και η σοβαρότητα της προηγούμενης απεργίας πείνας έφερε και την πρώτη υποχώρηση των αμερικανικών Αρχών. Αναγκάστηκαν να επιτρέψουν τη δημιουργία επιτροπής κρατουμένων, που θα διαπραγματεύει τα αιτήματά τους. Η πρώτη απεργία πείνας, μετά από τρία σχεδόν χρόνια, άρχισε και ολοκληρώθηκε μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας. Ορισμένοι κρατούμεν-

νοι είχαν ήδη εξαναγκαστεί σε υποχρεωτική σύτιση μετά από 20 μέρες απεργίας πείνας.

Ομως, οι αμερικανικές Αρχές δεν τήρησαν τίποτα. Κι όχι μόνο αυτό. Συνέχισαν τους ξύλο-

δαρμούς και τους εξευτελισμούς. Άλλα, οι κρατούμενοι δεν υποτάχτηκαν. Με τη λήξη της περιόδου «προσαρμογής» των 10 ημερών, έκινησαν νέα απεργία πείνας στις 8 Αυγούστου με τα ίδια αιτήματα. Και συνεχίζουν αποφασισμένοι να το τραβήξουν μέχρι το τέλος, όπως υποστηρίζει ο Κλιφ Στάφορντ Σμιθ, δικηγόρος που εκπροσωπεί 40 κρατουμένους (8 από τους οποίους είναι κάτοικοι Βρετανίας).

Με όπλο τη σάρκα τους οι κρατούμενοι στο Γκουαντανάμο, αυτό το σύγχρονο Ντοχάου, δίνουν μια μάχη παγκόσμιας σημασίας. Καταδεικνύοντας ότι ακόμα και στην κόλαση υπάρχει αντίσταση. Μια αντίσταση που είναι ντροπή να μην συναντήσει για πολλοστή φορά την έμπρακτη αλληλεγγύη των λαών της Δύσης. Εδώ δεν φτάνουν τα λόγια και το κούνιμα της κεφαλής. Χρειάζονται πολύ περισσότερα. Γιατί ο αμερικανικός «αντιτρομοκρατικός» φασισμός μας αγγίζει όλους. Αν και τώρα αδιαφορήσουμε για το κολαστήριο, ας μην παραπονόμαστε αύριο, αν αποτελέσουμε στόχο κάποιων «τρελαμένων» ή δούμε να ξεφυτρώνουν «Γκουαντανάμο» στη γειτονιά μας.

Χρονικό απεργιών πείνας και αντίστασης στο Γκουαντανάμο

Το παρακάτω χρονικό συντάχτηκε σύμφωνα με την 20σελίδη έκθεση του «Κέντρου Συνταγματικών Δικαιωμάτων» με τίτλο: «Απεργίες πείνας και διαμαρτυρίες στο Γκουαντανάμο: Φλεβάρης 2002 – Αύγουστος 2005» (8/9/05), την οποία μπορεί κανείς να διαβάσει στο διαδίκτυο (στη διεύθυνση <http://www.ccrny.org/v2/reports/report.asp?ObjID=ZAmGqZ616&Content=624>):

Αρχές 2002

Οι πρώτες μικρής διάρκειας απεργίες πείνας ξεκίνησαν λίγο μετά το άνοιγμα του στρατοπέδου συγκέντρωσης στο Γκουαντανάμο, που έγινε στα τέλη του 2001. Στοιχεία γι' αυτές δεν υπάρχουν παρά μόνο από κρατούμενους από τη Βρετανία, το Αφγανιστάν και το Πακιστάν, που αφέθηκαν ελεύθεροι και αναφέρουν ότι οι πρώτες απεργίες πείνας ξεκίνησαν μετά από προσβολή των θρησκευτικών αισθημάτων των κρατουμένων.

Φλεβάρης-Μάρτιος 2002

Στις 27 Φλεβάρη ξεκίνησε η πρώτη μαζική άρνηση συσστίου από 109 άτομα που αυξήθηκαν στα 194 μέρα αργότερα. Στοιχεία για το πόσοι συνέχισαν την άρνηση συσστίου δεν υπάρχουν. Το μόνο που μπορούμε Έα γνωρίζουμε είναι

ότι ένας άντρας συνέχισε την απεργία πείνας μέχρι τις 2 Μάρτιου. Το ιατρικό προσωπικό της φυλακής μόνο δύο απότειρες αυτοκτονίας χαρακτήρισε γνήσιες, ενώ τις υπόλοιπες τις κατέταξε στους αυτοτραυματισμούς.

Οκτώβρης-Δεκέμβρης 2002

Στα τέλη του 2002, οι απεργίες πείνας αρχίζουν να γίνονται πιο ανησυχητικές για τις Αρχές. Τόσο που καταφτάνουν οι πρώτοι πράκτορες του FBI με εντολή να διερευνήσουν την κατάσταση, αφού έχουν προηγηθεί και 28 απότειρες αυτοκτονίας. Σε έκθεση του FBI αναφέρεται ότι οι κρατούμενοι διαμαρτύρονται για τις συνθήκες κράτησης και υποστηρίζουν ότι κρατούνται άδικα. Ενας απεργός πείνας συνεχίζει την απεργία για έξι βδομάδες.

Αύγουστος 2003

Δυόμιση χρόνια μετά (το Γενάρη του 2005), οι αμερικανικές Αρχές παραδέχονται ότι μεταξύ 18 και 26 Αυγούστου 23 άτομα επιχείρησαν να κρεμαστούν στα κελιά τους, ενώ στους 350 υπολογίζονται από άλλες πηγές οι κρατούμενοι που πρα-

σπάθησαν να αυτοτραυματιστούν. Το ιατρικό προσωπικό της φυλακής μόνο δύο απότειρες αυτοκτονίας χαρακτήρισε γνήσιες, ενώ τις υπόλοιπες τις κατέταξε στους αυτοτραυματισμούς.

Ιούνιος-Ιούλιος 2005

Η απεργία πείνας που ξεκίνησε στις 21 Ιούνη με άρνηση ενός συσστίου την ημέρα για μία βδομάδα, συνεχίστηκε με άρνηση δύο συσστίων τη μέρα για την επόμενη βδομάδα και κατέληξε σε απεργία πείνας από τις 2 Ιούλη. Εγίνε γνωστή, όμως, στις 20 Ιούλη από πρώην κρατούμενο, γιατί μέχρι εκείνη την ημέρα οι Αρχές την κρατούσαν επιτασφράγιστο μυστικό. Τελικά οι Αρχές παραδέχτηκαν ότι μόνο 52 κρατούμενοι συμμετείχαν στην απεργία πείνας. Καλά πληροφορημένες πηγές (σύμφωνα με το «Κέντρο Συνταγματικών Δικαιωμάτων»), όμως, υποστηρίζουν ότι αυτές διάλεξαν την απεργία πείνας μετά από μάλιστα ειτήματα:

1. Θέλουμε σεβασμό στη θρησκευτική αντίταση. 2. Τάλληλη νομική αντιτροσώπευση. 3. Θέλουμε κατάλληλο, ανθρώπινο φαγητό και καθαρό

The Guantánamo Prisoner Hunger Strikes & Protests: February 2002 – August 2005

A Special Report
By the Center for Constitutional Rights

 centerforconstitutionalrights

νερό. Δεν μάς δίνουν αρκετές ποσότητες φραγήτου και το φαγητό είναι συχνά μπαγιάτικο και δεν τρώγεται. Το νερό είναι συχνά βρόμικο και μυρίζει σαν μολυσμένο. 4. Θέλουμε να δούμε το φως του ήλιου και όχι να αναγκαζόμαστε να παραμένουμε για μήνες χωρίς να δούμε το φως της μέρας. 5. Θέλουμε να πληροφορηθούμε για τον πόσο καιρό, σε ορισμένες περιπτώσεις για πάνω από χρόνο. Τί έχουν κάνει οι κρατούμενοι του στρατοπέδου Νο.5 και τους μεταχειρίζονται χειρότερα απ' τους άλλους κρατούμενους; 6. Θέλουμε στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιωμάτα, όπως οποιοδήποτε άλλος στον κόσμο, συμπεριλαμβανομένης αποτελεσματικής ιατρικής φροντίδας. 7. Θέλουμε να μπορούμε να επικοινωνούμε με τις οικογένειές μας, να τους γράψουμε και να λαμβάνουμε γράμματα. Μερικοί κρατούμενοι δεν έλαβαν κανένα γράμμα απ' αυτά που έστειλαν οι οικογένειές τους, ούτε οι οικογένειές τους έλαβαν τα γράμματα που τις στέλνουν κι αυτό είναι μαζικό πρόβλημα στο στρατόπεδο. 8. Θέλουμε να καταργηθεί το σύστημα «προνομίων» στα διάφορα στρατόπεδα και όλοι να έχουν την ίδια μεταχείριση. 9.

Ταλαφάρ: Αφαντοί οι αντάρτες

Την αναμενόμενη έκβαση είχε τελικά και στην περιπτωση της Ταλαφάρ η μεγαλύτερη επίθεση του αμερικανικού στρατού από τον περασμένο Νοέμβρη στη Φαλούτζα.

Στόχος της επίθεσης των Αμερικανών στην Ταλαφάρ, που θεωρούνταν προπύργιο των ανταρτών, ήταν να εγκλω-

βίσουν τους αντάρτες στην πόλη και να τους συντρίψουν μαζί με το οπλοστάσιο και την υποδομή τους. Γι αυτό φρόντισαν αρκετές βδομάδες πριν να στήσουν φυλάκια ελέγχου σε όλους τους δρόμους που οδηγούν στην πόλη για να ελέγχουν τα οχήματα που θα περνούσαν και να εντοπίζουν τους αντάρ-

τες που θα επιχειρούσαν να εγκαταλείψουν την πόλη για να συνεχίσουν αλλού τη δράση τους.

Η επίθεση για την ανακατάληψη της πόλης από τους αντάρτες ξεκίνησε στις 2 του Σεπτέμβρη με τη συμμετοχή 6.000 ιρακινών στρατιωτών, στην συντριπτική πλειοψηφία Κούρδων Πεσμεργκά, και 3.500 Αμερικάνων.

Υστερα από σφροδρούς βομβαρδισμούς και συγκρούσεις με τους αντάρτες προωθήθηκαν προς τη συνοικία Σαράι, την οποία απέκλεισαν από βορρά και νότο για να εγκλωβίσουν μέσα τους αντάρτες. Η συνοικία αυτή είναι το παλιότερο τμήμα της πόλης με δαιδαλώδη στενά δρομάκια απρόσιτα για τα αμερικανικά θωρακισμένα οχήματα και τανκς, όπου

ντας την οργισμένη αντίδραση των εργατών που κατέβηκαν σε μαζική απεργία. Τώρα, αύξησε πάλι τις τιμές των καυσίμων κατά 30% με την κατάργηση της επιδότησης που έδινε το κράτος για να συγκρατήσει τις τιμές. Γεγονός που κατέβασε χιλιάδες διαδηλωτές στους δρόμους της πρωτεύουσας Λάγος, σε μια ειρηνική μεν αλλά μεγάλη διαδήλωση, μήκους πάνω από 3 χιλιόμετρα. Σ' αυτή τη διαδήλωση συμμετείχε μέχρι και ο καθολικός Αρχιεπίσκοπος του Λάγος, προφανώς για να τιθασεύσει τη λαϊκή αγανάκτηση. Για πόσο, όμως,

περίμεναν οι Αμερικάνοι να συναντήσουν σφροδρή αντίσταση, γιατί θεωρούνταν η καρδιά του αντάρτικου. Η Ταλαφάρ είναι μια πόλη με 200.000 περίπου πληθυσμό, στη συντριπτική πλειοψηφία Τουρκομάνους Σουνίτες, που πρόσκεινται φιλικά στην αντίσταση και είχαν εγκαταλείψει μαζικά την πόλη προτού και κατά τη διάρκεια της αμερικανικής επίθεσης.

Η τελική επίθεση στη συνοικία Σαράι ξεκίνησε το περασμένο Σάββατο 10 Σεπτέμβρη, όπου, προς μεγάλη έκπληξη τους, οι Αμερικάνοι βρέθηκαν αντιμέτωποι με μια πόλη φάντασμα, χωρίς κατοίκους και αντάρτες. Οι τελευταίοι μπροστά στην συντριπτική στρατιωτική υπεροχή του αντίπαλου ακολούθησαν τη γνωστή τακτική. Διέφυγαν έγκαιρα μέ-

σα από ένα υπόγειο δίκτυο σηράγγων που είχαν σκάψει, τη στιγμή που οι Αμερικάνοι πίστευαν ότι αυτή τη φορά δεν θα την πάθαιναν γιατί τους είχαν κυκλώσει από πάντοι.

Τις επόμενες μέρες οι δυνάμεις κατοχής, αφού ολοκλήρωσαν, χωρίς να συναντήσουν αντίσταση, τις έρευνες από σπίτι σε σπίτι, ανακοίνωσαν ότι η επιχείρηση στέφθηκε από επιτυχία και η Ταλαφάρ πέρασε υπό τον έλεγχό τους. Για πόσο οι Αμερικάνοι είχαν πάλι ανακαταλάβει την Ταλαφάρ και μόλις έφυγε ο αμερικανικός στρατός ξαναπέρασε στα χέρια των ανταρτών, χωρίς να μπορέσουν να κάνουν τίποτα οι 500 αμερικάνοι στρατιώτες που είχαν μείνει πίσω.

Οπως ανακοίνωσε ο ιρακινός

υπουργός Αμυνας, οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις θα συνεχιστούν κατά μήκος των συριακών συνόρων και στην κοιλάδα του Ευφράτη, όπου πολλές πόλεις και χωριά βρίσκονται υπό τον έλεγχο των ανταρτών.

Η απάντηση στην ανακατάληψη της Ταλαφάρ, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας καταστράφηκε από τους βομβαρδισμούς, δόθηκε πολύ γρήγορα με καταγιγμό επιθέσεων την περασμένη Τετάρτη 14 Σεπτέμβρη στη Βαγδάτη. Ήταν η πιο πολύνεκρη μέρα, με 169 νεκρούς και 550 τουλάχιστον τραυματίες. Ανάμεσά τους οι περισσότεροι από πολίτες Σιίτες, αλλά και 15 άντρες επίλεκτης αστυνομικής μονάδας, αμερικάνοι στρατιώτες, στελέχη του κατοχικού μηχανισμού, αστυνομικοί και στρατιώτες.

Νέες προκλήσεις Τσάβες στις ΗΠΑ

Οχι μόνο δε φαίνεται διατεθειμένος να χαμηλώσει τους τόνους της αντιπαράθεσης με το Λευκό Οίκο ο πρόεδρος της Βενεζουέλα Ούγο Τσάβες, αλλά αντίθετα ανοίγει νέα μέτωπα, διανθίζοντας την κριτική του με αφρούς αντικαπιταλιστικές κορώνες. Η οικονομική (τα αυξημένα έσοδα από την υψηλή τιμή του πετρελαίου) και η πολιτική συγκυρία του βοηθά να διαστηρεί ισχυρή τη θέση του και την επιρροή του στο εσωτερικό της χώρας και τον ευνοεί να αναπτύξει στενότερους οικονομικοπολιτικούς δεσμούς με άλλες χώρες (π.χ. Ιράν, Κίνα, Ρωσία κ.ά) και να ενισχύσει τις συμμοιχίες και το ρόλο του στην ευρύτερη περιοχή της Λατινικής Αμερικής.

Στις αρχές Σεπτέμβρη συγκεντρώθηκαν στην πόλη Κίνγκστον εκπρόσωποι εννιά χωρών της Καραϊβικής καθώς και της Δομινικανής Δημοκρατίας, της Αντίγκουα, του Σουρινάμ

και της Σεντ Κίτς και Νέβις και υπέγραψαν την «Πετροκαρίμπ». Η Κούβα και η Τζαμάικα την είχαν ήδη υπογράψει. Πρόκειται για πρωτοβουλία του Ούγο Τσάβες, με την οποία η Βενεζουέλα, που κατέχει την πέμπτη θέση στον κόσμο στην παραγωγή πετρελαίου, θα προμηθεύει τις χώρες αυτές με φθηνό πετρελαίο. Οι χώρες που υπέγραψαν την «Πετροκαρίμπ», οι οικονομίες των οποίων έχουν πληγεί σοβαρά από την τιμή του πετρελαίου, όχι μόνο θα προμηθεύνται το πετρελαίο σε προνομιακές τιμές (π.χ. με έκπτωση 40% όταν η τιμή του είναι πάνω από 50 δολάρια το βαρέλι), αλλά θα μπορούν να αναβάλλουν τις πληρωμές καθώς και να τις καλύπτουν με την εξαγωγή προϊόντων (ζάχαρη, ρύζι, μπανάνες).

Η κρατική πετρελαϊκή εταιρία της Βενεζουέλα (PDVSA) έχει συστήσει μια θυγατρική, την PDVCaribe, με αρχικό κεφάλαιο 50 εκατομμύρια δολάρια, που θα αναλάβει να υλοποιήσει τη συμφωνία. Η Βενεζουέλα αναλαμβάνει επίσης να συνεισφέρει οικονομικά στη μεταφορά του πετρελαίου και στην κατασκευή αποθηκευτικών εγκαταστάσεων στην περιοχή.

Ενα άλλο μέτωπο στο οποίο η κυβέρνηση Τσάβες προκαλεί ευθέως το Λευκό Οίκο είναι εκείνο του «πολέμου κατά των ναρκωτικών», που συνδέεται άμεσα με τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και κατά σειρά σπουδαιότητας κατέχει τη δεύτερη θέση στην πολιτική του Λευκού Οίκου στην αμερικανική προτεραιότητα στη διεθνείς πολιτική της Τσάβες.

Ο αντιπρόεδρος της Βενεζουέλα δήλωσε ότι από θέση αρχής η χώρα του δεν αποδέχεται ότι οι ΗΠΑ, όπως και οποιαδήποτε άλλη χώρα, έχουν δικαίωμα να πιστοποιούν για την πολιτική μιας άλλης χώρας και ότι στόχος της κυβέρνησης Τσάβες είναι να επανακαθορισθούν σε άλλη βάση οι σχέσεις όχι μόνο της χώρας του αλλά συνολικά των χωρών της Λατινικής Αμερικής με τις ΗΠΑ, τις οποίες χαρακτήρισε κατάφωρα άδικες.

Παρόλο που ο Λευκός Οίκος, ύστερα από τις αποτυχημένες προσπάθειες ανατροπής του Ούγο Τσάβες ανέστειλε τη διμερή συμφωνία συνεργασίας με τις ΗΠΑ κατά των ναρκωτικών, για να διαμαρτυρηθεί, όπως δήλωσε ο αντιπρόεδρος της χώρας Χοσέ Βισέντε Ράνγκελ, για τις ενέργειες της αμερικανικής υπηρεσίας κατά των ναρκωτικών (DEA) στη Βενεζουέλα, γιατί η αμερικανική κυβέρνηση επιτρέπει στην DEA να δρα ως δύναμη κατοχής και να παραβιάζει τους νόμους της χώρας, συλλαμβάνοντας και ανακρίνοντας πολίτες. Και διευκρίνισε ότι η κυβέρνηση της Βενεζουέλα, γιατί η αμερικανική κυβέρνηση επιτρέπει στην DEA να δρα ως δύναμη κατοχής και να παραβιάζει τους νόμους της χώρας, συλλαμβάνοντας και ανακρίνοντας πολίτες. Και διευκρίνισε ότι η κυβέρνηση της Βενεζουέλα «θέλει να έχει μια συμφωνία συνεργασίας κατά των ναρκωτικών με τις ΗΠΑ, αλλά να είναι διαφανής και με ίσους όρους για τις δύο χώρες».

Τι συνεπάγεται για τη Βενεζουέλα η αναστολή της συμφωνίας; Σύμφωνα με την αμερικανική νομοθεσία, στις 15 Σεπτεμβρίου, η κυβέρνηση Μπους πρέπει να πιστοποιήσει στην Βενεζουέλα είναι ή όχι συνεργαζόμενος εταίρος «στον πόλεμο κατά των ναρκωτικών». Σε περίπτωση αρνητικής πιστοποίησης, θα σταματήσει η αμερικανική «βοήθεια» και η κυβέρνηση Μπους είναι υποχρεωμένη να ψηφίζει ενάντια στη διανοιδότητή της από διεθνείς πιστωτικούς οργανισμούς.

■ Εκλογές τρομοκρατίας ενός αμερικανόδουσου καθεστώτος

Μνημείο εκλογικής διαστροφής ήταν οι προεδρικές εκλογές που διεξήχθηκαν στην Αίγυπτο την προηγούμενη βδομάδα (7 Σεπτέμβρη). Μπορεί ο Μουμπάρακ να κέρδισε το 88.5% των ψήφων, όμως... χωρίς ψηφοφόρους, καθώς η αποχή έφτασε στο 77%! Στην πραγματικότητα, δηλαδή, το ποσοστό του Μουμπάρακ είναι μόλις 20%. Κι αυτό το κέρδισε με βία και νοθεία.

Οπως καταγγέλλουν ανεξάρτη

«Εργολαβίες» τέλος

Η απόρριψη του επιδόματος θέρμανσης, από άποψη ουσίας αλλά και με τον τρόπο που μεθοδεύτηκε από τον Καραμανλή, είναι το πιο χαρακτηριστικό στοιχείο για την πολιτική της κυβέρνησης και το πώς αυτή αντιλαμβάνεται τους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς. Αφού πρώτα φρόντισε να καλλιεργήσει προσδοκίες στα πιο φτωχά στρώματα του πληθυσμού, που ζουν με τον τρόμο του επερχόμενου χειμώνα, βγήκε στη συνέχεια και τους έκοψε τη φόρα, μ' έναν θεαματικό τσαμπουκαλίδικο τρόπο, που περιλάμβανε ακόμα και το «άδειασμα» του πρώτου τη τάξει υπουργού της κυβέρνησης.

Ήταν μια κίνηση περισσότερο με πολιτικό και λιγότερο με οικονομικό περιεχόμενο. Η κυβέρνηση μπορούσε να βρει μια φόρμουλα να μοιράσει μερικά ψίχουλα στα πιο φτωχά κοινωνικά στρώματα. Μερικά ψίχουλα που η ίδια θα καθόριζε το μέγεθός τους και τα οποία θα αποτελούσαν ένα ελάχιστο τμήμα από τα έξτρα έσοδα που συσσωρεύει ο κρατικός προϋπολογισμός χάρη στην κερδοσκοπία με τις τιμές των καυσίμων. Μια κίνηση που θα μπορούσε να την εκμεταλλευτεί προπαγανδιστικά ο ίδιος ο Καραμανλής, χωρίς να του κοστίσει τίποτα ιδιαίτερο στην ακόλουθούμενη σκληρή δημοσιονομική πολιτική.

Δεν το έκανε, γιατί επέλεξε να στείλει ένα μήνυμα σκληρότητας και αποφασιστικότητας. Μια κυβέρνηση και ένας πρωθυπουργός που δεν διστάζει να δυσαρεστήσει ακόμα και το στενό κομματικό ακροατήριο, που περίμενε σαν μάνα εξ ουρανού το βοήθημα θέρμανσης, για να βγει με το κεφάλι ψυλά και ν' αντιμετωπίσει τους Πασόκους στους χώρους δουλειάς και στους καφενέδες, που δεν διστάζει να κόψει ένα φιλανθρωπικό τύπου βοήθημα από πέντε γέροντες, δεν θα διστάσει να συγκρουστεί με οποιονδήποτε αμφισβητήσει όλες τις άλλες επιλογές της και να τσακίσει με τη βία κάθε μορφή αντίστασης.

Ένα μήνυμα τρόμου θέλουσε να στείλει ο Καραμανλής στην εργαζόμενη κοινωνία. Τα κεφάλια μέσα, γιατί θα σας τα κόψω. Με εκλέξατε για μια τετραετία, εγώ θα παίρνω τις αποφάσεις και σε ουδένα επιτρέπω να τις αμφισβητήσει και πολύ περισσότερο να δοκιμάσει να τις ακυρώσει.

Ένα μήνυμα που πολλοί θα συμφωνήσουν ότι δεν πρέπει να βρει αποδέκτη, ότι πρέπει να του το τρίψουμε στη μούρη. Πώς όμως; Εδώ είναι το Θέμα. Αρκεί να πάνε πιο πολλοί από άλλες φορές στις επετειακές πορείες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας; Αρκεί να αναθέσουμε στον Πολυζωγόπουλο και την παρέα του να μας εκπροσωπήσουν, μια που τελευταία φρίνεται να «παίρνουν μπροστά» και να τα «χώνουν» κάθε που στήνεται μπροστά τους κάμερα και δημοσιογραφικό κασετόφωνο; Ή μήπως πρέπει να πάμε με τους «άλλους», τους πιο «θορυβώδεις», που κάνουν τις δικές τους χωριστές πορείες;

Αν πάμε μ' αυτά τα μιαλά, κούνια που μας κούναγε. Αν ακόμα και μετά τόσες εμπειρίες εξακολουθούμε να αναθέτουμε σε κάποιους «φωτισμένους καθοδηγητές» να μας εκπροσωπούν, δεν θα 'χουμε καμιά δικαιολογία να λέμε μετά πως «πάλι μας πουλόσαν». Οσο εμείς απέχουμε από τη σκηνή, όσο μετατρεπόμαστε σε ψηφοφόρους, χειροκροτητές και βαδιστές σε άνευρες πορείες, τόσο αυτοί θα μας πουλάνε. Εκείνο που πρέπει να πούμε σήμερα, περισσότερο από χθες, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, είναι το «εργολαβίες τέλος». Να πάρουμε τις υποθέσεις μας στα δικά μας χέρια.

■ Συμπτώσεις

Το διαβάσαμε στην «Ημερήσια» και το μεταφέρουμε χωρίς καμιά επιφύλαξη: «Υπό αμφισβήτηση δέτει το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο το δεσμό του κατώτατου μισθού ζητώντας να εξαιρεθούν κλάδοι της οικονομίας από την υποχρεωτική εφαρμογή των κλαδικών συμβάσεων για να καταπολεμηθεί η ανεργία». Θυμηδήκαμε αίφνης το υπόμνημα που έστειλε στους πολιτικούς αρχηγούς το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Αθηνών και τα όσα είπε σε συνέντευξη Τύπου ο πρόεδρος του Δρακούλης (όνομα και πράμα) Φουντουκάκος (σχετικά έγραψε η «Κ» στο προηγούμενο φύλλο). Και είπαμε αμέσως: για δες, ρε παιδί μου, σύμπτωση. Οι τεχνοκράτες του ΔΝΤ εισιγούνται τα ίδια πράγματα με τους καπιταλιστές του ΕΒΕΑ!

■ Θράσος

Το νόμο για τους μετανάστες παρουσίαζε στους δημοσιογράφους ο υπουργός ΕΣΔΔΑ Προκόπης Παυλόπουλος και μοιραία η κουβέντα ήρδε και στις απελάσεις. Συντάκτης έδεσε το δέμα, αλλά ο Παυλόπουλος έκανε ότι δεν κατάλαβε. Επανήλθε άλλος συντάκτης και έγινε ο εξής διάλογος (από το απομαγνητοφωνημένο κείμενο που διένειμε το γραφείο Τύπου του Παυλόπουλου):

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Για τη σκούπα, λέει ο κύριος, δεν απαντήσατε.

ΠΡ. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ: Σας είπα και πάλι, αυτή η Χώρα απέδειξε, αντίθετα από άλλες - και όσο και αν κατηγορήθηκε στο παρελθόν - ότι ουδέποτε εφάρμοσε τέτοιες μεδόδους. Και είναι μακριά από την σκέψη αυτής της Κυβέρνησης να εφαρμόσει αυτές τις μεδόδους.

Δεν χρειάζεται, βέβαια, να δυμίσουμε σε κανένα τα πογκρό που έχουν εξαπολυθεί κατά των μεταναστών, ακόμα και για την εξυπηρέτηση πολιτικών σκοπιμοτήτων που έχουν να κάνουν με τις διακρατικές σχέσεις. Ολοι δυμόμαστε τις εικόνες από τις εφημερίδες και την τηλεόραση και τα τεράστια κονθών των πούλμαν που «επαναπροωθούσαν» τους αλβανούς μετανάστες. Φυσικά, αυτό το ξέρει και ο Παυλόπουλος. Το ότι κάνει πως δεν το ξέρει μόνο με ένα τρόπο μπορεί να ερμηνευτεί. Δεν δέλει να δεσμευτεί για τίποτα. Το ενδεχόμενο νέων πογκρό πρέπει να πα-

ξενοδοχείο Imperial Pallas, οδός Αντιγονίδών, Θεσσαλονίκη. Νεοκλασικό, ανακανισμένο, με συμπλήρωμα καθ' ύψος. Ακριβώς πάνω από το παλιό κτήριο είναι ο τέταρτος όροφος. Χωρίς μπαλκόνια, χωρίς κάγκελα. Την Παρασκευή 2 Σεπτεμβρίου, η 32χρονη καμπίρεα Σ. Μουρατίδη, μητέρα δύο παιδιών, διατάχθηκε να καθαρίσει τα εξωτερικά τζάμια σ' αυτόν τον όροφο. Μπορεί να ζαλίστηκε, μπορεί να παραπάτησε, το γεγονός είναι ότι βρέθηκε στο κενό, γιατί δεν υπήρχε καμιά προστασία, δεν είχε κάτι να πιαστεί. Επειδεις με δύναμη πάνω στο πλεξγκλάς της εισόδου και από εκεί στο πεζοδρόμιο. Νοσηλεύεται ακόμα στην εντατική του «Άγιον Παύλου». Εχει διαφύγει τον κίνδυνο θανάτου, όμως θα τραβιέται χρόνια στα νοσοκομεία, όπως λένε οι γιατροί.

Ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου οδηγήθηκε στον εισαγγελέα που όρισε τακτική δικάσμιο (μέχρι να γίνει η δίκη έχει όλο το χρόνο να ετοιμάσει την υπεράσπισή του, λεφτά έχει). Το ξενοδοχείο συνέχισε να εργάζεται σαν να μην έτρεξε τίποτα, ενώ οι εργαζόμενοι πήραν εντολή να μη μιλάνε σε κανένα για το περιστατικό. Οσο για το σωματείο, μέλος της διοίκησής Η του μας δήλωσε ότι είναι συνεργάτες των ξενοδόχων και όχι εχθροί. Δεν υπάρχει λόγος να διώξουμε τον κόσμο απ' το ξενοδοχείο, κατέληξε!

■ Κοινή (στην κυριολεξία) γνώμη

Δυο βδομάδες μετά το πέρασμα της «Κατρίνα» και αφού το έγκλημα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και της κυβέρνησής του έχει αποκαλυφθεί σε όλο του το μέγεθος, η κοινή γνώμη στις ΗΠΑ, έτσι όπως την καταγράφουν οι δημοσκοπήσεις, εξακολουθεί να είναι κομμένη στα δύο. Είναι σχεδόν ίσα τα μερίδια εκείνων που δενδρούν «σχετικώς ή επαρκώς» καλή τη συνδρομή της ομοσπονδιακής κυβέρνησης προς τα δύματα της καταστροφής και εκείνων που έχουν αποκαλυφθεί «κακή έως κάκιστη». Πού είναι το παράξενο; Πουθενά. Αυτό που ονομάζεται «κοινή γνώμη», ειδικά στις ΗΠΑ, έχει τη δεύτερη σημασία που έχει η λέξη «κοινή» στην ελληνική γλώσσα: πουτάνα. Οταν οι μισοί Αμερικανοί είναι ικανοποιημένοι με τη δράση της κυβέρνησής τους, ακόμα και μετά τις τόσες αποκαλύψεις, τί να περιμένεις για την κατοχή του Ιράκ;

■ Αδέσμευτη

Δείγμα λαμπρό για το πόσο αδέσμευτη και απογαλακτισμένη από τον κυβερνητικό πατερναλισμό είναι η κρατική τηλεόραση. Στα εγκαίνια της ΔΕΘ μια ομάδα μελών του ΣΥΝ κατάφερε να προμηδευτεί προσκλήσεις από δεσμικούς παράγοντες του κόμματος και να μπει στην αίθουσα, όπου μοιράστηκε

στα δύο και κατάφερε ν' ανοίξει δύο πανό. Δεν χρειάζεται να είσαι μέλος του ΣΥΝ για να πεις ότι ήταν μια έξυπνη κίνηση προπαγάνδας. Πληγ, όμως, οι φύλακες αγρυπνούσαν και άσσοι τηλεθεατές παρακολουθούσαν την τελετή δεν πήραν χαμόρι. Ακουσαν κάτι φωνές στο βάθος, είδαν τον Καραμανλή να σταματά για λίγο την ομιλία του, είδαν τη νεοδημοκρατική κλάκα (με επικεφαλής τους υπουργούς) να σηκώνεται όρδια, να χειροκρόταει ρυθμικά και να φωνάζει ένα σύνθημα για κάμποση ώρα, γεγονός ασυνήδιστο για τέτοιες εκδηλώσεις, όμως τους ανδρώπους με

■ Αφιερωμένο εξαιρετικά...
Αφιερωμένα εξαιρετικά στους πρακτορολόγους και συνωμοσιολόγους τα λόγια του Μάικλ Σόιερ, επί χρόνια πράκτορα της CIA και επικεφαλής της ειδικής ομάδας που ή

το πανό δεν τους είδαν ποτέ. Οι κάμερες της EPT, που έδινε εικόνα και στα άλλα κανάλια, παρέμειναν σταθερά εστιασμένες στον Καραμανλή και στις πρώτες σειρές των καθισμάτων, όπου καθόταν η νεοδημοκρατική καμαρίλα. Οσοι δεν διάβασαν εφημερίδες την επομένη έμειναν με την εντύπωση ότι απλά είχαμε το ζεχείλισμα της λατρείας των νεοδημοκρατικών στελεχών για τον αρχηγό τους, που κράτησε περισσότερο από το συνηδισμένο.

Σύμφωνα με τον ορισμό της είδησης, οι κάμερες εκείνη τη στιγμή έπρεπε να στραφούν στους διαδηλωτές μα το πανό και τους μπάτσους που τους έβγαζαν έξω από την αίθουσα. Αυτά, όμως, είναι για να τα διδάσκουν στους φοιτητές των δημοσιογραφικών σχολών. Στην πιάτσα ισχύουν άλλα πράγματα. Είδηση είναι ότι συμφέρει το αφεντικό.

ΥΓ: Αλήθεια, οι μπάτσοι με ποιο δικαίωμα συνέλαβαν, έστω και για λίγη ώρα, τους ανδρώπους που σήκωσαν τα πανό; Εφόσον στο χώρο είχαν μπει με νόμιμη πρόσκληση, μήπως μπορούν να μας πουν ποιο αδίκημα διέπραξαν;

■ Ας τους πουστεί

Ενοχλήθηκε σφόδρα ο Καραμανλής από την ομιλία Ανδρίμου στα εγκαίνια της ΔΕΘ. Οχι μόνο γιατί ο ρασοφόρος ξεκίνησε και δεν έλεγε να σταματήσει, με αποτέλεσμα η ομιλία Καραμανλή να πέσει σε χρόνο που είχαν τελειώσει τα δελτία ειδήσεων, αλλά και γιατί ο Ανδρίμος, σε συνεννόηση προφανώς με τον Χρυσόδουλο, που παρακολουθούσε καμαρωτός και χαμογελαστός από την πρώτη σειρά των ακροατών, έκανε ένα σκληρό εδινικοφασιστικό κήρυγμα και ουσιαστικά υπάγορευσε στον Καραμανλή τί εξωτερική πολιτική να ακολουθήσει στις σχέσεις με τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, απειλώντας τον εμμέσως πλην σαφώς ότι δα τον καταγγείλουν για προδοσία αν δεχτεί ακόμα και σύνθετη ονομασία! Εμείς δα το ξαναπούμε: ας τους λουστεί ο Καραμανλής. Είναι σαν ένα φίδι που το ζέστανε στον κόρφο του. Ετρεχει ομού μετά της Νατάσας να υπογράψει στο δημοψήφισμα του Χρυσόδουλου (αλήθεια, αυτό που έκανε τότε δεν ήταν λαϊκισμός) και τον είδε μετά τις εκλογές να μιλά για τη «δεξιά του Κυρίου» και να υποβάλλει αιτήματα. Είχε μια ευκαιρία να τους πατήσει κάτω, στη διάρκεια της πρόσφατης εκκλησιαστικής κρίσης. Δεν το έκανε και τώρα βλέπει τα φίδια να τον ξαναδαγκώνουν στα... ευαίσθητα σημεία.

■ Ρόμπα

Ρε τον κακομοίρη τον Αλογοσκούφη, το φυσάει και δεν κρυώνει το κάζο που του 'κανε ο Καραμανλής. Το Σάββατο τον άφτησε να δηλώνει καμαρωτός-καμαρωτός στα κανάλια, ότι δα δοθεί επίδομα δέρμανσης σε κάποια φτωχά νοικοκυριά και μάλιστα να καμαρώνει πως το υπουργεί του κατάφερε να εξασφαλίσει τα απαιτούμενα κονδύλια «νοικοκυρεύοντας» τις δαπάνες των άλλων υπουργείων, και την Κυριακή βγήκε ο ίδιος και είπε «επίδομα δέρμανσης γιοκ, διότι δεν το σηκώνει η δημοσιονομική πολιτική». Ουσιαστικά, δηλαδή, έβγαλε άχρηστο τον υπουργό του που 18 ώρες πριν ισχυρίζοταν το αντίθετο. Τί θα έκανε ένας αξιορεπής άνδρωπος στη δέση του Αλογοσκούφη; Θα έστελνε την παραίτησή του στον πρωδυπουργό που τον εξέδεισε τόσο χοντροκομένα. Τί έκανε ο Αλογοσκούφης; Σκούπισε το σάλιο από το πρόσωπό του και απεφάνθη ότι... ψιχαλίζει. Ξέρετε τί είπε τη Δευτέρα; Οτι μόλις την Κυριακή το πρώιμο διαπίστωσαν ότι δεν μπορούν να δώσουν το επίδομα δέρμανσης! Ρόμπα ξεκούμπτωτη ο κύριος καθηγητής.

■ Προπαγάνδα του μικρότερου κακού

Δεν ξέρουμε αν το 'χετε προσέξει, αλλά όλο και πιο συχνά πολιτικά και συνδικαλιστικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ χρησιμοποιούν στον αντιπολιτευτικό τους λόγο λέξεις που ήταν απαγορευμένες όσο κυβερνούσε το ΠΑΣΟΚ. Τη λέξη καπιταλισμός, ας πούμε. Μόνο που τουντάρουν μπροστά ένα επίθετο: άγριος ή σκληρός καπιταλισμός. Λες και υπάρχει καπιταλισμός που δεν είναι άγριος και σκληρός. Αυτό ακριβώς είναι που προσπαθούν να περάσουν στον κόσμο οι Πασόκοι. Εντάξει, και μεις δεν γκρεμίσαμε τον καπιταλισμό, δεν φέραμε το σοσιαλισμό, αλλά η δική μας διαχείριση δεν ήταν άγρια και σκληρή. Ήταν ήπια. Είχε κανόνες, είχε κοινωνική ευαισθησία, στοιχεία που λείπουν από τη δεξιά. Πού ποντάρουν; Στη λογική του μικρότερου κακού, που είναι λογικό να αναπτύσσεται στους κόλπους μιας εργαζόμενης κοινωνίας η οποία δεν αγωνίζεται, δεν διεκδικεί, δεν έχει εμπιστοσύνη στις δυνάμεις της και εναποδέτει τις λίγες ελπίδες της στους πολιτικάντες.

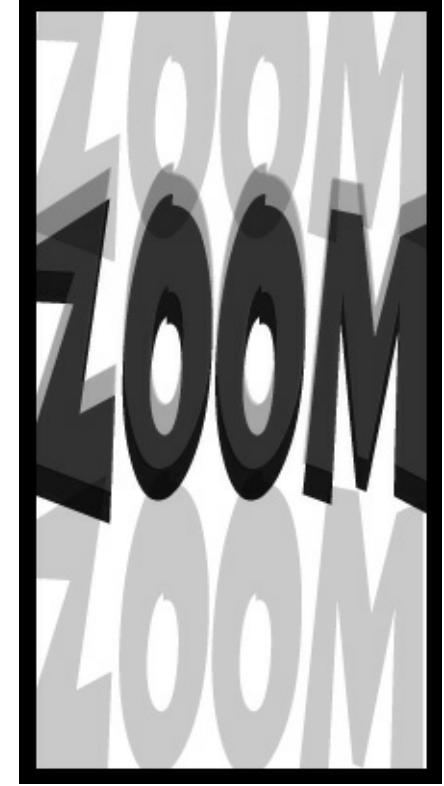
Ηλέξη ανταγωνιστικότητα κοντέυει να μας σφηνωθεί στο μυαλό καθώς την ακούμε συνέχεια και από όλους τους παράγοντες που δημοσιολογούν: πολιτικούς κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, εκπρόσωπους των βιομηχάνων, οικονομολόγους πανεπιστημιακούς και μη, δημοσιογράφους, ακόμα και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Μπορεί να διαφωνούν στα μέτρα που προτείνουν, όλοι όμως συμφωνούν σε δυο πράγματα. Πρώτον, ότι η ανταγωνιστικότητα είναι το κρίσιμο ζήτημα της ελληνικής οικονομίας και δεύτερον ότι βελτίωση της ανταγωνιστικότητας σημαίνει πρόοδο, ενώ μείωση της σημαίνει οπισθοδρόμηση.

Θα έπρεπε ίσως να αναρωτηθούμε, γιατί τα τελευταία χρόνια έχουν εγκαταλείψει το κριτήριο της παραγωγικότητας και έχουν υιοθετήσει αυτό της ανταγωνιστικότητας. Η αλλογή δεν είναι τυχαία. Σχετίζεται ευθέως με τις μεθόδους οικονομικής διαχείρισης, με τον αιώνιο πόλεμο ανάμεσα στο κεφαλαιού και την εργασία. Για την αστική πολιτική οικονομία «παραγωγικότητα» και «ανταγωνιστικότητα» είναι δυο

λαίου και βελτίωση του εξοπλισμού και της παραγωγικής εργασίας, που έχουν σαν αποτέλεσμα την αύξηση της παραγωγικής δύναμης της εργασίας (μεγαλύτερη παραγωγή στη μονάδα του χρόνου, χωρίς την κατανάλωση μεγαλύτερου ποσού μυικών και πνευματικών δυνάμεων του εργαζόμενου), πάντοτε έρχεται σαν συμπλήρωμα και μια αύξηση τουλάχιστον του εντατικού μεγέθους της εργασίας. Ο εργάτης αναγκάζεται να δουλεύει πιο εντατικά (οι μηχανές σχεδιάζονται πάντοτε έτσι, γι' αυτό και λέμε ότι ακόμα και ο βιομηχανικός σχεδιασμός δεν είναι ουδέτερη επιστήμη), με αποτέλεσμα στον ίδιο χρόνο να καταναλώνει μεγαλύτερη ποσότητα μυικών και πνευματικών δυνάμεων. Ετσι, έχουμε μια αύξηση της παραγωγής που προέρχεται και από την αύξηση της παραγωγικής δύναμης της εργασίας και από την αύξηση της εντατικότητας της εργασίας, χωρίς αυτές οι δυο πηγές αύξησης της παραγωγής να μπορούν να ξεχωριστούν, παρά μόνο εμπειρικά. Οι εργαζόμενοι θα μπορούσαν να επαναφέρουν την εντατικότητα στα προηγούμενα επίπεδα, μόνο μειώνοντας

λά κρίνει τα πρόγματα βιωματικά, γεννά τον εξής απλό συλλογισμό: «Τόσα χρόνια μιλάτε για την αύξηση της πίτας, που στη συνέχεια θα τη μοιράσουμε κοινωνικά πιο δικαια». Ομως, ενώ η παραγωγικότητα αυξάνεται συνέχεια και η πίτα μεγαλώνει, εγώ δεν βλέπω καμιά βελτίωση της σχετικής μου θέσης. Όλα τα τσεπώνουν τ' αφεντικά. Γιατί να μη διεκδικήσω κι εγώ το μερίδιό μου από την αύξηση της παραγωγικότητας;» Αυτή η σκέψη περιέχει πληθώρα θεωρητικών λαθών, ταυτόχρονα όμως εκφράζει μια ταξική άποψη. Την άποψη του εργάτη που δεν ξεπερνά τα όρια των καπιταλιστικών (εικεταλλευτικών) σχέσεων παραγωγής, αλλά στο πλαίσιο αυτών των σχέσεων διεκδικεί καλύτερη πληρωμή της εργασίας του, δηλαδή μείωση της εκμετάλλευσης. Γ' αυτό και η παραγωγικότητα εγκαταλείπεται σιγά-σιγά (για να είμα-

Ανταγωνιστικότητα και παρεπόμενα

διαφορετικά μεγέθη, που σχετίζονται αλλά όχι απαραίτητα. Το ένα μπορεί να εξελιχθεί εργάμην του άλλου ή μπορεί να εξελιχθούν σε αντίθετες κατευθύνσεις.

Τί ορίζει ως παραγωγικότητα η αστική πολιτική οικονομία; Το μέγεθος της παραγωγής στη μονάδα του χρόνου. Για να πάμε στο πιο απλό παράδειγμα, πόση παραγωγή βγάζει ένας εργάτης στο ωράριό του. Και στο πιο σύνθετο, πόση είναι η παραγωγή ολόκληρης της οικονομίας σε ένα χρόνο. Στην προηγματικότητα, αυτό δεν είναι παραγωγικότητα. Η παραγωγικότητα (που ακριβολογημένα ονομάζεται παραγωγική δύναμη της κοινωνικής εργασίας) μπορεί να μετρηθεί μόνο με αμετάβλητες την ένταση της εργασίας ή και τη διάρκεια του εργάσιμου χρόνου. Είναι μέγεθος που αφορά τη βελτίωση του παραγωγικού εξοπλισμού και της οργάνωσης της παραγωγής, που έρχονται μέσα από επενδύσεις σε σταθερό κεφάλαιο (μηχανήματα, πρώτες ύλες, κτίρια). Αυτό, όμως, είναι το τελευταίο που ενδιαφέρει τους καπιταλιστές. Αυτούς τους ενδιαφέρει η αύξηση της παραγωγής. Αν μπορούν να το πετυχύουν εξαναγκάζοντας τους εργάτες να δουλεύουν πιο εντατικά ή κλεβόντας τους μια ώρα την ημέρα, χωρίς να επενδύσουν ούτε μια δεκάρα σε βελτίωση του παραγωγικού μηχανισμού, τόσο το καλύτερο γ' αυτούς. Εχουν μια αύξηση της «παραγωγικότητας» με τους καλύτερους γ' αυτούς όρους. Στην προηγματικότητα, έχουμε αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης της εργαστικής δύναμης, μέσα από μεθόδους αύξησης της απόδοσης της υπεραξίας (αλλαγές στο εντατικό και το εκτατικό μέγεθος της εργασίας, προσδοτεί προσδοκίες και αξιώσεις για αυξήσεις μισθών,

■ Ωμός εκβιασμός

ΜΕΣΑ σε λήγες λέξεις, προσεκτικά επιλεγμένες, ο ΣΕΒ μας έδωσε την ουσία της υπόθεσης «Κλωστήρια Πρεβέζης», αποκαλύπτοντας τον ωμό εκβιασμό που ασκεί ο πρώην πρόεδρός του (και πρώην ευρωβουλευτής της ΝΔ) Στέλιος Αργυρός. Εκβιασμό που ο ΣΕΒ όχι μόνο νιοθετεί, αλλά και προσπαθεί να μετατρέψει σε μοχλό για γενικότερες αντεργατικές ανατροπές στον χάρτη των εργασιακών σχέσεων.

Ιδού ολόκληρη η λακωνική ανακοίνωση:

«Το νομοθετικό πλαίσιο που διέπει τις εργασιακές σχέσεις αποδεικνύεται για μία ακόμη φορά ανεπαρκές. Οπως και στην περίπτωση των «Κλωστήριων Πρεβέζης», αποδεικνύεται ότι μια επιχείρηση δεν μπορεί να εφαρμόσει ένα πρόγραμμα εξυγίανσης που θα διασφαλίζει την επιβίωσή της και θα διασώζει την πλειοψηφία των θέσεων εργασίας.

Ο ΣΕΒ έχει επανειλημένα διατυπώσει τις προτάσεις του για μεγαλύτερη ευελιξία στο χώρο της εργασίας. Εάν το Υπουργείο Απασχόλησης & Κοινωνικής Προστασίας και η ΓΣΕΕ λειτουργήσουν με μετριοπάθεια και χωρίς λαϊκισμούς μπορεί να αρθεί το αδιέξοδο».

Στόχος η «μεγαλύτερη ευελιξία στο χώρο της εργασίας», που στην περίπτωση των Κλωστήριων Πρεβέζης ισδυναμεί με τις απαιτήσεις του Αργυρού να συναντίσουν οι εργάτες ακόμα και σε παραβίαση της εργατικής νομοθεσίας (παραβίαση του ορίου 2% το μήνα για τις ομαδικές απολύτεις). Οι ευθύνες μεταφέρονται στην κυβέρνηση και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, από τις οποίες ζητείται «να λειτουργήσουν με μετριοπάθεια και χωρίς λαϊκισμούς». Δηλαδή, να αποδεχτούν τον εκβιασμό του Αργυρού, ο οποίος είναι ο μόνος που δεν φτάει. Αν οι εργάτες «τα κατεβάσουν» (στη ΓΣΕΕ ανατίθεται το καθήκον να τους πείσει), τότε το εργοστάσιο δεν θα κλείσει. Άλλως, ας αρχίσουν να φάχνουν για δουλειά!

Ούτε η κυβέρνηση ούτε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έδωσαν την παραμικρή απάντηση στην ιταμή πρόκληση των βιομηχάνων. Ο Πολυζωγόπουλος και η παρέα του προτιμούν τις γενικολογίες και τις ανούσιες κρωνήσεις, παρά τις συγκεκριμένες αναφορές. Άλλωστε, το μόνο που κάνουν οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές είναι να συνυπογράφουν τα διάφορα προγράμματα «ενεργητικής απασχόλησης» (αυτά που μετατρέπουν σε επιχορηγήσεις προς τους επιχειρηματίες τα κονδύλια που προορίζονται για τους ανέργους, από κρατήσεις που γίνονται στους εργαζόμενους) και να συνοδεύουν τους απολυμένους στα γραφεία των υπουργών, για να διεκδικήσουν μεγαλύτερης διάρκειας... ταμείο ανεργίας.

Ομως, στην τριμερή που έγινε στο γραφείο του Γιακουμάτου, χωρίς την παρουσία εκπροσώπων του Αργυρού, που σφίγγει περισσότερο τον εκβιασμό, ο μεν Γιακουμάτος πίεσε τους εκπροσώπους του σωματείου να δεχτούν κάποιες απολύτεις, για να μην κλείσει το εργοστάσιο, οι δε εκπρόσωποι του ΕΚ Πρέβεζας και της ΓΣΕΕ έδειξαν να το συζητούν!

Η κυβέρνηση μελετά τις «ελεύθερες ζώνες»

Δεν έλεγε φέματα ο πρόεδρος Των βιομήχανων της Βόρειας Ελλάδας Κ. Μυλωνάς, όταν ενημέρων τους δημοσιογράφους ότι ο Καραμανλής ειδεί θετικά την πρότασή τους για δημιουργία «ζώνων ελεύθερων συναλλαγών» στα βαλκανικά σύνορα της χώρας μας και τους υποσχέθηκε ότι η κυβέρνηση θα μελετήσει το αίτημα σε συνεργασία με τις κοινοτικές υπηρεσίες, για να εξασφαλίσει ότι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα από τις Βρυξέλλες (ανα-

λυτικά γράφωμα στο προηγούμενο φύλλο). Μιλώντας στους συντάκτες του υπουργείου Οικονομίας ο Αλογοσκούφης επιβεβαίωσε πλήρως αυτά που είπε ο Μυλωνάς.

Η κυβέρνηση, λοιπόν, μελετά το σενάριο να δημιουργήσει μέσα στα όρια της ελληνικής επικράτειας ζώνες όπου δεν θα ισχύουν οι νόμοι της. Ζώνες όπου θα ισχύει μόνο το καμουτσίκι του καπιταλιστή, που θα κουβαλάει εργάτες και εργάτριες από τις γειτονικές βαλκανικές χώρες

(οι ζώνες, σύμφωνα με το σχέδιο των καπιταλιστών, θα δημιουργηθούν γύρω από τους κάθετους οδικούς άξονες που συνδέουν την Ελλάδα με Αλβανία, Μακεδονία και Βουλγαρία) και θα τους βάζουν να δουλεύουν χωρίς συλλογικές συμβάσεις, χωρίς ασφάλιση, χωρίς ωράρια, γενικά χωρίς τα κατοχυρωμένα με νόμο εργατικά δικαιώματα που ισχύουν στην Ελλάδα).

Και βέβαια, πέρα από τη δημιουργία σύγχρονων Νταχάου για

τους βαλκανιούς εργάτες, αυτές οι ζώνες απόλυτης ασυδοσίας θα λειτουργούν και σαν ένας τεράστιος πολιορκητικός κρίσις για την άλωση των όσων δικαιωμάτων έχουν παραμείνει ακόμη για τους Ελληνες εργαζόμενους. Δεν χρειάζεται φιλοσοφία για να το καταλάβουμε αυτό. «Δεν θα κάνουμε τίποτα που δεν είναι προς όφελος της ελληνικής κοινωνίας και της οικονομίας», είπε χωρίς να κοκκινήσει ο Αλογοσκούφης.

■ Ολυμπιακή

Na γίνει... της Air France

Λίγες μόλις ώρες μετά τη δημίουρηση του Καραμανλή στη ΔΕΘ ότι η Ολυμπιακή θα κλείσει, ο βασικός ανταγωνιστής της στις εσωτερικές γραμμές η Aegean του ομίλου Βασιλάκη, που είναι αυτή που κατήγγειλε στις Βρυξέλλες «παραβίαση των κανόνων του ελεύθερου ανταγωνισμού», ανακοίνωσε την παραγγελία οκτώ Airbus, αξίας 420 εκατ. δολαρίων, και την εξασφάλιση «οψίδων» για επέκταση της παραγγελίας για άλλα 12 αεροσκάφη! Η κίνηση αυτή τα λέει όλα για το ποιος θα επωφεληθεί από το κλείσιμο της Ολυμπιακής. Ακόμα και αν ακολουθήσει η διαδικασία της «εκκαθάρισης εν λειτουργίᾳ», όπως δήλωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Θ. Ρουσόπουλος, ο θάνατος του κρατικού αερομεταφορέα, ενός από τους πιο ασφαλείς στον κόσμο, και το άνοιγμα του εδάφους στους ανταγωνιστές του είναι προδιαγεγραμμένα.

Οσο για τους εργαζόμενους, αν επαφεθούν στη «δέσμευση» Καραμανλή ότι κανείς δεν θα χάσει τη δουλειά του... καλά να πάθουν. Γιατί η δουλειά τους συνδέεται και με κάπι οικόπη, εξίσου σημαντικό. Συνδέεται με μισθούς και εργασιακές σχέσεις κατοχυρωμένα με δε-

κάδες συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Αν δεχτούν να προσληφθούν σε μια νέα εταιρία «από μηδενική βάση», τότε πράγματι κανείς δεν θα θελήσει να τους απολύσει, αφού αποδειγμένα διαθέτουν το μάξιμο της εμπειρίας για τη δουλειά που κάνουν.

Τί πρέπει να γίνει; Να γίνει... της Air France. Να επαναντηφθούν και στα ελληνικά αεροδρόμια σκηνές από σκληρούς ογώνες, με συγκρούσεις με την Αστυνομία, όπως είχε γίνει όταν απεργούσαν οι εργαζόμενοι στον γαλλικό κρατικό αερομεταφορέα. Συγκρούσεις στις οποίες οι εργαζόμενοι στην Ολυμπιακή πρέπει να ξέρουν ότι σήμερα έχουν έναν «απρόσμενο» σύμμαχο. Το

κλίμα που υπάρχει στον κόσμο μετά το τραγικό συμβάν της συντριβής του Μπόινγκ της Helios. Ας βγουν και ας πουν στον κόσμο εκείνες τις ολίγθειρες που οι ίδιοι γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα. Οσο σέρνονται πίσω από την φοροδέση συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΟΣΠΑ υπονομεύουν το μέλλον τους και οδηγούνται μοιραία στην ήττα.

ΥΓ: Οι Πασόκοι είναι οι τελευταίοι που δικαιούνται «διά να ομιλούν» για την Ολυμπιακή. Ο φλύαρος και υπερφίαλος Βενιζέλος, που κατηγορεί (σωστά) τον Καραμανλή ότι με τις εξαγγελίες του οδηγεί σε κατάρρευση τη μακροπρόθεσμη διεθνή εμπορική αξιοποιητική της Ολυμπιακής, ας θυμηθεί μόνο τη δήλωση του Πάγκαλου (τέως υπουργού Μεταφορών του ΠΑΣΟΚ), ότι «είναι τρελός όποιος πετά με την Ολυμπιακή». Από το απύλωτο στόμα του Πάγκαλου έβγαινε επίσης η λέξη «παρωμένο» για τους εργαζόμενους της Ολυμπιακής και η πρόταση: «Αυτή η εταιρία δεν έχει καμιά ελπίδα. Πρέπει να δοθεί σε έναν ιδιώτη και αυτός να απολύσει όλους τους υπαλλήλους και αργότερα ίσως να προσλάβει μερικούς» (συνέντευξη Θ. Πάγκαλου στην «Απογευματινή», 5.6.2000, δηλαδή λίγο μετά την εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ). Αυτά έτσι για την Ιστορία, και για να ξέρουν οι εργαζόμενοι στην Ολυμπιακή από ποιων των ασφυκτικό εναγκαλισμό πρέπει να ξεφύγουν.

FULGOR: Μια διδακτική ιστορία

Η Fulgor είναι μια μεγάλη ιταλική εταιρία, από τις μεγαλύτερες παγκοσμίως στο χώρο της (ηλεκτρολογικό υλικό). Διαθέτει και ένα εργοστάσιο στην Κόρινθο, από τα μεγάλα για τα ελληνικά δεδομένα (550 εργαζόμενοι). Μολονότι η εταιρία διεθνώς πάει πολύ καλά και τα στελέχη της καμαρώνουν ότι διεκδικεί με αξιώσεις την παγκόσμια πρωτιά στον κλάδο της, από τον περασμένο Μάρτιο στην Κόρινθο άρχισαν απολύτεις, με... πλήρη σεβασμό στην εργατική νομοθεσία (2% του προσωπικού μηνιαίων). Το Μάρτιο απέλυσε 5 εργάτες και στα τέλη της προηγούμενης εβδομάδας άλλους 6. Τα στελέχη της εταιρίας δηλώνουν καθαρά ότι οι απολύτεις γίνονται για λόγους ανταγωνιστικότητας. Αφήνουν δε να εννοηθεί πως ορισμένα τμήματα τα οποία δεν θεωρούνται αντα-

γωνιστικά, σύμφωνα με τον παγκόσμιο σχεδιασμό του μονοπώλου, θα συρρικνωθούν και θα κλεί

Ταξική απάντηση στην ανεργία

Επίδομα ανεργίας για όλους, ίσο τουλάχιστον με το βασικό μισθό, για όσο διαρκεί η ανεργία

Δεν χρειάζεται να κοιτάξει κανείς τα γκάλοπ για να διαπιστώσει ότι η ανεργία είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα που μαστίζει την εργαζόμενη ελληνική κοινωνία. Το βλέπει κανείς γύρω του, σε κύκλους φίλων και γνωστών. Το διαβάζει στις σελίδες των εφημερίδων, που έχουν καθημερινά ειδήσεις για κλείσιμο εργοστασίων και μαζικό πέταγμα εργατών στο δρόμο. Το βλέπει στις κυβερνητικές ανακοινώσεις που μιλούν συνεχώς για μείωση της απασχόλησης στο δημόσιο και τις ΔΕΚΟ, για όλο και περισσότερες προσλήψεις μερικώς απασχολούμενων.

Ο ελληνικός καπιταλισμός δεν κατάφερε να μειώσει την ανεργία την περίοδο της σχετικής του ανάκαμψης, υπάρχει περίπτωση να τη μειώσει τώρα, που μπαίνει στη φάση της κρίσης; Τώρα που ολοένα και περισσότεροι καπιταλιστές σπεύδουν να εκμεταλλευτούν το βαλκανικό Ελντοράντο, με τα εξευτελιστικά μεροκάματα και τις μεσαιωνικές εργασιακές συνθήκες, εισπράττοντας παράλληλα παχύλες επιδοτήσεις από το ελληνικό κράτος; Τώρα που το εμπόριο τους δίνει τη δυνατότητα

μεγαλύτερων κερδών από τη βιομηχανία, με χαμηλότερες επενδύσεις και λιγότερο ρίσκο;

Η κυβέρνηση τα δίνει όλα στο κεφάλαιο. Το γεγονός ότι κατήργησε κάθε σύνδεση των κρατικών επιχρημάτων με τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας δείχνει ότι δεν τους ενδιαφέρει καθόλου η αύξηση της απασχόλησης. Η προετοιμασία μιας νέας αντιασφαλιστικής ανατροπής, με αύξηση των ορίων ηλικίας, και παράλληλα η μη μείωση των ωρών εργασίας (όχι μόνο δεν μειώνονται, αλλά φτήνησαν και οι υπερωρίες) δείχνουν ότι η αύξηση της ανεργίας είναι (και) πιο λιτική επιλογή της κυβέρνησης. Το γεγονός ότι τα επιδόματα ανεργίας παραμένουν καθηλωμένα και για λίγους, ενώ τα λεφτά των εργαζόμενων για την ανεργία μοιράζονται στους καπιταλιστές, δήθεν για να κάνουν προσλήψεις ανέργων, δείχνει ότι η κυβέρνηση (όπως και η προηγούμενη) δεν έχει καμία διάθεση να αντιμετωπίσει το πρόβλημα.

Τα πράγματα είναι καθαρά και αυτοπάτες δεν επιτρέπονται.

Τόσα χρόνια παραμύθιαζαν τους

εργαζόμενους με τα προγράμματα κατάρτισης και επανακατάρτισης. Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Βρήκαν μήπως οι «καταρτισμένοι» δουλειά; Μήπως έφταγε η έλλειψη δεξιοτήτων για τον πολλαπλασιασμό των ανέργων; Οι μόνοι που βγήκαν ευνοημένοι είναι τα διάφορα λαμπρά των ΚΕΚ, που βουτάνε το ζεστό παραδάκι, στερώντας το από ανέργους που θα επιδοτούνταν μ' αυτό.

Τόσα χρόνια παραμύθιαζαν τους εργαζόμενους με τις «ενεργητικές πολιτικές απασχόλησης». Ποιο είναι το αποτέλεσμα; Ενα ολοστρόγυλο μηδενικό στη μείωση της ανεργίας. Μόνοι ευνοημένοι οι καπιταλιστές που βουτάνε τις επιδόσεις για να προσλάβουν ανέργους και από την πίσω πόρτα διώχνουν εργαζόμενους. Μήπως υπήρξε κανένας αυστηρός ελεγκτικός μηχανισμός για να τους αποτρέψει;

Η ανεργία είναι μόνιμη πληγή του καπιταλισμού. Είναι σύμφυτη με τις κεφαλαιοκρατικές σχέσεις παραγωγής. Στις σημερινές συνθήκες δεν υπάρχει περίπτωση να μειωθεί η ανεργία. Μείωση μπορεί να υπάρξει μόνο αν μειωθούν οι ώρες εργασίας

και τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης. Άλλα όταν ακούγονται τέτοια αιτήματα, ξεσηκώνονται όλοι και φωνάζουν ότι υπονομεύεται η ανταγωνιστικότητα.

Φυσικά, οι εργαζόμενοι σε επιχειρήσεις που είναι ή εμφανίζονται ως προβληματικές πρέπει να αγωνιστούν για να μην κλείσουν. Με όλα τα μέσα. Καταλαμβάνοντας εν ανάγκη τα εργοστάσια και δημιουργώντας πρόβλημα όχι μόνο στο συγκεκριμένο καπιταλιστή, αλλά και στην κυβέρνηση που θα έχει χοντρό πολιτικό πρόβλημα με ένα κύμα καταλήψεων.

Αυτοί οι αμυντικοί αγώνες, όμως, δεν μπορούν να άλλάξουν την πραγματικότητα της μαζικής ανεργίας. Δεν μπορούν οι εργάτες να λειτουργήσουν μόνοι τους τα εργοστάσια. Κάποια στιγμή δεν θα μπορούν να τα κρατήσουν όλοι.

Η σκέψη μας, λοιπόν, πρέπει να στραφεί στην προστασία των ανέργων. Των νέων και των παλιών. Γιατί οι ανάγκες μιας εργατικής οικογένειας είναι ίδιες, είτε έχουν δουλειά τα μέλη της είτε μένουν άνεργα. Δεν πρέπει να ανεχτούμε μια κατάστα-

ση που υπεύθυνοι για την ανεργία θεωρούνται οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και την ευθύνη της συντήρησης των ανέργων έχουν οι εργατικές οικογένειες. Οι εργάτες είναι οι παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου. Είναι τα υποζύγια της φορολογίας (πληρώνουν περισσότερο από το 80% των φόρων κάθε χρόνο). Το να έχουν στοιχειώδη προστασία από την ανεργία, όταν τ' αφεντικά τους αφήνουν χωρίς δουλειά είναι στοιχειώδες δικαίωμά τους. Διεκδικούν το ελάχιστο απ' αυτά που τους ανήκουν.

Το ζήτημα αυτό είναι καθαρά πολιτικό. Θα κριθεί σε μάχη με τους καπιταλιστές και την κυβέρνησή τους. Οπως κρίθηκε σε αρκετές δυτικευρωπαϊκές χώρες μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, όταν οι κυβερνήσεις αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν και να δεχτούν μακρόχρονη επιχορήγηση των ανέργων. Αυτό είναι που πρέπει να απαιτηθεί σήμερα: επίδομα ανεργίας σε όλους τους ανέργους, ίσο τουλάχιστον με το βασικό μισθό, για όσο διαρκεί η ανεργία. Κατάργηση όλων των «ενεργητικών πολιτικών απασχόλησης» και των διάφορων προγραμμάτων.

■ Συμπράξεις Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ)

Συμβάσεις αποικιοκρατικού τύπου

Στις 8 Σεπτέμβρη ολοκλήρωθηκε η συζήτηση του νομοσχεδίου για τις περιβόλητες ΣΔΙΤ (Συμπράξεις Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα), που ψηφίστηκε μόνο από την κυβερνητική πλειοψηφία. Το ΠΑΣΟΚ καταψήφισε μεν το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, αλλά δεν διαφωνεί με τις ΣΔΙΤ. Πως να διαφωνεί, άλλωστε, αφού είχε καταθέσει παρόμιο νομοσχέδιο το Γενάρη του 2004 και οι κυβερνήσεις του είχαν υπογράψει και ολοκλήρωσε τις αποικιοκρατικού τύπου συμβάσεις για το αεροδρόμιο των Σπάτων, την Αττική Οδό και την γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου. Για τις συμβάσεις αυτές με αναλυτική και πολύμηνη αρθρογραφία από τις στηλές της «Κ» είχαμε αποκαλύψει τον αποικιοκρατικό τους χαρακτήρα. Θυμίζουμε μόνο τους ψευτικούς ισχυρισμούς των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ, ότι δήθεν τα έργα αυτά θα χρηματοδοτηθούν αποκλειστικά από τις κατασκευαστικές εταιρίες, γιατί κατά τη διάρκεια της συζήτησης του νομοσχεδίου πολλοί βουλευτές, ανάμεσα σ' αυτούς και του ΠΑΣΟΚ, αποκάλυψαν ότι η συμμετοχή του ιδιωτικού το-

μέσοι στην κατασκευή των έργων αυτών δεν ξεπέρασε το 13%. Κανένας, όμως, πρώην υπουργός των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ δεν τόλμησε να βγει και να το διαψεύσει.

Ο νόμος 2687/1953 για τις επενδύσεις του ξένου κεφαλαίου, που είχε κατοχυρωθεί και συνταγματικά, έμεινε στην ιστορία σαν ο αποικιοκρατικός νόμος που κατοχύρωνταν τα συμφέροντα του ξένου κεφαλαίου στη χώρα μας, το οποίο εκμεταλλεύοταν τα κίνητρα που του έδινε ο νόμος, χωρίς να φέρνει στην Ελλάδα ώρτες ένα δολλάριο, και επανεξήγαγε τα τεράστια κέρδη του, χωρίς να καταβάλει ούτε ένα δολάριο φόρο. Το ίδιο θα συμβεί και με το νόμο για τις ΣΔΙΤ. Πατί το μεγάλο κεφαλαίο, ντόπιο και ξένο, θα εκμεταλλεύεται έργα ή υπηρεσίες (κοινωνικού χαρακτήρα) βάζοντας μεγάλο χαράτσι στους εργαζόμενους, παρά το διάποντας για την κατασκευή του έργου και για να βγάλει υπερκέρδη η κατασκευάστρια εταιρία.

Οι περιβόλητες ΣΔΙΤ θα υλοποιούνται μέσω των ΕΕΣ (Εταιρίες Ειδικού Σκοπού), που θα είναι θυγατρικές μεγάλων μητρικών εταιριών του ξένου και της Αττικής Οδός. Είναι, λοιπόν, μεγάλο παραμύθι τα λεγόμενα από τους υποστηρικτές των ΕΕΣ το παρατήσει. Σ' όλες, όμως, τις άλλες περιπτώσεις θα το φέρει στη μάπα του ο δημόσιος τομέας, που θα κληθεί να βάλει το χέρι βαθιά προκειμένου να τελειώσει το έργο.

Στο λεκανοπέδιο της Αττικής, για παράδειγμα, υπάρχει μεγάλο πρόβλημα με τη στέγαση των δημόσιων σχολείων της πρωτοβάθμιας και δευτε-

ροβάθμιας εκπαίδευσης. Στη περίπτωση που θα βρεθούν μεγάλες κατασκευαστικές εταιρίες να αναλάβουν την κατασκευή σχολείων μέσω ΣΔΙΤ, θα κληθούν οι εργαζόμενοι που έχουν πταιδιά στο σχολείο να πληρώσουν συμμετοχή για την αποπληρωμή των έργων που θα κατασκευαστούν στα πλαίσια των ΣΔΙΤ από τον κρατικό προϋπολογισμό, τους λεγόμενους χρήστες των έργων και τις ΕΕΣ. Σε καμία, όμως, απ' αυτές δεν καθορίζεται με σαφήνεια το ύψος της συμμετοχής των ΕΕΣ, παρά το γεγονός ότι πολλοί από τους βουλευτές που μίλησαν στη βουλή έθεσαν το ζήτημα και παρά το ότι οι εταιρίες αυτές θα εκμεταλλεύονται τα έργα που θα κατασκευάσουν για δεκάδες χρόνια και θα χαρατσώνουν τους εργαζόμενους που τα χρησιμοποιούν, όπως γίνεται τώρα για παράδειγμα με την

Ποιοι είναι οι επιδοτοδίαιτοι;

Από τη ΔΕΘ ο Καραμανλής έστειλε μήνυμα στους αγρότες, να μάθουν να ζουν και χωρίς επιδοτήσεις. Είναι η πρώτη φορά που ακούγεται από επίσημα χελή η προοπτική πλήρους κατάργησης των αγροτικών επιδοτήσεων και, αν μη τι άλλο, ο πρωθυπουργός όφειλε μια εξήγηση. Γιατί μέχρι τώρα και ο ίδιος και οι υπουργοί του διαβεβαίωνταν τους φτωχούς αγρότες, ότι χάρη στην αποφασιστική

και έξυπνη διαπρογμάτευσή τους, έχουν εξασφαλίσει τις επιδοτήσεις των αγροτών για πολλά χρόνια. Μότασι, όμως, θα περιμένει κανείς εξηγήσεις από έναν πολιτικό που έχασε τις προεκλογικές του υποχρεσίες την επαύριο της εκλογής τους.

Εκείνο που δεν έρουν οι κάτοικοι των πόλεων, αλλά έχουν αρχίσει να συνειδητοποιούν οι φτωχοί αγρότες, είναι πως δεν χρειάζεται να πε-

ριμένουμε την πλήρη κατάργηση των επιδοτήσεων, γιατί με το νέο σύστημα, την αναθεωρημένη ΚΑΠ, θα ενταθεί ο ρυθμός ξεκληρίσματος της φτωχής αγροτιάς και θα μειωθεί η αγροτική παραγωγή.

Ο Καραμανλής για μια ακόμη φορά ενήργησε ως κοινός προβοκάτορας, συκοφαντώντας στον ελληνικό λαό τους αγρότες, ότι δήθεν έχουν καλομάθει εισπράττοντας επιδοτήσεις, χωρίς να παράγουν

ανταγωνιστικά. Αυτό είναι τουλάχιστον πρόκληση, ειδικά όταν λέγεται από εκείνους που επιδοτούν με όλα τα μέσα το μεγάλο κεφάλαιο και που σε μια περίοδο σκληρής λιτότητας και φορομητής σε βάρος του λαού, το μόνο που τήρησαν απ' όσα έλεγαν προεκλογικά είναι η μείωση κατά το 1/3 του συντελεστή φορολογίας των καπιταλιστικών κερδών (από 35% σε 25%).

Ο Καραμανλής ξέρει πολύ καλά ότι η φτωχή αγροτιά δεν είναι επιδοτοδίαιτη. Οπι οι επιδοτήσεις είναι πρωτίστως επιδοτήσεις προς τη βιομηχανία, για την εξασφάλιση φτηνών αγροτικών πρώτων υλών. Και ακόμη επιδοτήσεις προκειμένου να είναι η ευρωπαϊκή γεωργία ανταγωνιστική έναντι των πολιτικών ντάμπινγκ που ακολουθεί η αμερικανική κυβέρνηση, επιδοτώντας τους φάρμερ.

Αν τολμήσουν θα είμαστε εκεί

Περιπλανόμενο μπουλούκι που δεν μπορεί να βρει καφενείο για να δώσει την παράστασή του θυμίζουν τα φασιστικά. Πίγγαν στην Κυπαρισσία, πίγγαν στη λίμνη Καϊάφα, πίγγαν στη Στυλίδα, πίγγαν στον Αγιο Κωνσταντίνο, πουθενά δεν βρήκαν ιδιοκτήτη κάμπινγκ που να έχει τα κότσια να τους δώσει το μαγαζί του για τη συναξή τους, ρισκάροντας να του το κάνουν λαμπόγυαλο οι αντιφασίστες, αν όχι στη διάρκεια του ναζι-φεστιβάλ, οπότε μπορεί να υπολόγιζε στην προστασία των μπάτσων, κάποια άλλη στιγμή αργότερα. Ενας στη Φθιώτιδα που είχε κλείσει συμφωνία μαζί τους, αναγκάστηκε να τους επιστρέψει την προκαταβολή. Στριμωγμένοι οι Χρυσαυγίτες αναγκάστηκαν να αναβάλλουν και τη συνέντευξη Τύπου που είχαν αναγγείλει για την Πέμπτη καίσιως μαζευτούν μεταξύ τους να πνίξουν τον πόνο τους τραγουδώντας τη...

Ελλήνων. Λιλί Μαρλέν. Το γράψαμε και την προηγούμενη εβδομάδα. Με την υπόθεση αυτή βρήκε την ευκαιρία να κάνει το κομμάτι του όλος ο αστικός πολιτικός κόσμος. Ακόμα και η κυβέρνηση Καραμανλή. Γ' αυτό και δεν χρειάζεται να πούμε πολλά. Το μήνυμα στάλθηκε. Τα μπάσταρδα του Μουσολίνι και του Χίτλερ είναι ανεπιθύμητα στην Ελλάδα. Οπους και να πάνε θα είμαστε εκεί και θα μαστε πολλοί.

Συμβάσεις αποικιοκρατικού τύπου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 9

έργο, γιατί διαφρετικά ο ΕΕΣ έχουν το δικαίωμα να διεκδικήσουν παράταση του χρόνου παράδοσης του έργου και το σπουδαιότερο αποζημίωση για διαφυγόντα κέρδη.

Οι άδειες που απαιτούνται για τη μελέτη, κατασκευή, χρηματοδότηση, λειτουργία, εκμετάλλευση και συντήρηση των έργων που αναλαμβάνουν οι ΕΕΣ θεωρούνται ότι έχουν εκδοθεί, αν οι αρμόδιες αρχές μέσα σε διάστημα δύο μηνών δεν έχουν προβάλει αιτιολογημένη άρνηση! Δηλαδή, τόσο πολύ ενδιαφέρεται η κυβέρνηση της ΝΔ για ποιοτική παραγωγή έργων που βάζει μπροστά τις συνοπτικές διαδικασίες.

Ηταν που ήταν οι μελέτες περιβαλλοντικών επιπτώσεων των δη-

μόσιων έργων της πλάκας, τώρα το κακό παραφίνεται. Επιλέγεται η ΕΕΣ από την ΔΕΣΔΙΤ και λίγο πριν την υπογραφή της σύμβασης παραδίνεται και η περιβαλλοντική μελέτη, ενώ θα έπρεπε η περιβαλλοντική μελέτη να πάει πακέτο μαζί με τα άλλα χαρτιά που απαιτούνται για να πάρει μέρος μια εταιρία σ' ένα διαγωνισμό. Εδώ ανοίγεται ένα μεγάλο παράθυρο για να γίνει υπερτιμολόγηση της δαπάνης του έργου. Συγκεκριμένα, προβλέπεται ότι εάν ο δημόσιος φορέας που προκηρύσσει το διαγωνισμό βάλει κι άλλες περιβαλλοντικές απαιτήσεις, τότε πρέπει να καταβάλει πρόσθετους πόρους.

Ευνοϊκή είναι και η αντιμετώπιση στα ζητήματα των απαλλοτριώσε-

ων. Προβλέπονται συνοπτικές διαδικασίες στο όνομα του δημόσιου οφελούς, για να ξεπερνούνται οι διατάξεις του άρθρου 24 του Συντάγματος και να δικαιολογείται έτσι η αλλοιγή χρήσης γης. Αν δε παρέλθει η «τακτική προθεσμία» απαλλοτρίωσης, που δεν ορίζεται πόση είναι ακριβώς, η ΕΕΣ έχει το δικαίωμα να ζητήσει παράταση παράδοσης του έργου και το σπουδαιότερο να ζητήσει αποζημίωση για διαφυγόντα κέρδη.

Τέλος, οι δημόσιες υπηρεσίες και οι επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας είναι υποχρεωμένες να εκτελούν κατά προτεραιότητα τις εργασίες που αποτελούν αντικείμενο της αρμοδιότητάς τους, προκειμένου να εκτελούνται ομαλά οι εργασίες του έρ-

γου που έχει αναλάβει η ΕΕΣ. Αν οι δημόσιες αυτές υπηρεσίες δεν εκτελούν τα καθήκοντά τους, οι ΕΕΣ έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν παράταση του χρόνου παράδοσης του έργου και αποζημίωση για διαφυγόντα κέρδη.

Εχουμε, λοιπόν να κάνουμε με έναν αποικιοκρατικό νόμο. Ο ελληνικός λαός θα τηληρώνει δύο φορές τις ΕΕΣ για την παραγωγή έργων και προσφορά κοινωνικών υπηρεσιών κακής ποιότητας. Μία σαν φορολογύμενος από τον κρατικό προϋπολογισμό και μία σαν χρήστης των υπηρεσιών. Οι ΕΕΣ θα αποκομίζουν τεράστια κέρδη, χωρίς να ρισκάρουν τίποτα, και η εκάστοτε κυβέρνηση θα μπορεί λογιστικά να εμφανίζει μειωμένο το δημόσιο χρέος.

Center, που πέθαναν αβοήθητοι πιθανότατα, σύμφωνα με το διευθυντή του νοσοκομείου, από καύσωνα. Μια βδομάδα νωρίτερα είχαν βρεθεί πνιγμένοι περισσότεροι από 30 ηλικιώνες οισθενείς σε μια μικρή ιδιωτική κλινική.

Κι ενώ οι εικόνες της φρίκης από την τραγωδία των απόκληρων της Νέας Ορλεάνης. Το σχόλιο της εφημερίδας αναφέρεται γενικά στα νοσοκομεία της πόλης. Και οι γιατροί προφανώς ενήργησαν με άνωθεν εντολή. Επίσης δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι η ευθανασία περιορίστηκε μόνο σε ετοιμοθάνατους αισθενείς και δεν επεκτάθηκε σε ανήμπτορους ηλικιωμένους ή ανάπτηρους ανθρώπους. Σε κάθε περίπτωση πρόκειται για μαζική δολοφονία και ένοχος γι' αυτή είναι ο αμερικανικός καπιταλισμός και το κράτος του, που δεν φροντίσει να εκκενώσει ή να σπεύσει για βοήθεια έγκαιρα στον πιο ευαίσθητο τομέα της πόλης, τα νοσοκομεία και τις κλινικές.

Σε άλλες περιπτώσεις, βέβαια, το τέλος για δεκάδες (μέχρι στιγμής) ηλικιωμένους και ανήμπτορους αισθενείς ήταν πλήρως φρικτό. Την περασμένη Κυριακή, μια βδομάδα από τότε που εγκαταλείφθηκε το νοσοκομείο, βρέθηκαν τα πτώματα 45 ηλικιωμένων αισθενών στα κρεβάτια τους στον 7ο όροφο του Memorial Medical

■ Νεπάλ: πολυσήμερες διαδηλώσεις ενάντια στη βασιλική δικτατορία

Για 11η συνεχή μέρα συνεχίζονται τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές οι διαδηλώσεις ενάντια στο βασιλιά Γκιανέντρα, ο οποίος τον περασμένο Φλεβάρη διέλυσε την κυβέρνηση και συγκέντρωσε όλες τις εξουσίες στα χέρια του, με στόχο να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα και να ρίξει όλες τις δυνάμεις στη συντριβή του ισχυρού μαϊσικού αντάρτικου.

Οι διαδηλώσεις αργανώνται από όλες τις πολιτικές δυνάμεις που αντιτίθενται στη βασιλική δικτατορία και συμμετέχουν χιλιάδες διαδηλωτές, οι οποίοι επιχειρούν να σπάσουν τον αποκλεισμό και να διαδηλώσουν σε ορισμένες περιοχές της πρωτεύουσας Κατμαντού, όπου έχει απαγορευτεί η παρουσία διαδηλωτών, με αποτέλεσμα να ξεπούλευν σφρόδες συγκρούσεις με την αστυνομία. Ο απολογισμός των συγκρούσεων είναι μέχρι στιγμής δεκάδες διαδηλωτές και αρκετοί αστυνομικοί από τούβλα που εκτόξευσαν εναντίον τους διαδηλωτές, ενώ έχουν γίνει περισσότερες από 500 συλλήψεις.

Παράλληλα, η ηγεσία των ανταρτών, οι οποίοι απαντήσαν στη βασιλική δικτατορία με κλιμάκωση των επιθέσεων από το Φλεβάρη και μετά, κήρυξε μονομερή εκεχειρία, για να συντονίσει, όπως αντέτησε, περισσότερες αντιπολιτεύομενες πολιτ

■ ΠΑΣΟΚ

Πολύ λάδι στο τηγάνι και από τηγανίτα τίποτα. Τη λαϊκή παροιμία θυμίζει η τακτική του ΠΑΣΟΚ απέναντι στην κυβέρνηση Καραμανλή. Βλέποντας τα γκάλοπ, που δείχνουν ότι το ΠΑΣΟΚ δεν «τραβάει» και γνωρίζοντας ότι οι «βαρόνοι των μίντια» έχουν κλείσει συμφωνίες με τον Καραμανλή και δεν μπορεί να ελπίζει σε μεγάλη βοήθεια απ' αυτούς, ο Γιωργάκης πείστηκε ν' αιρήσει τους «καλούς τρόπους» και ν' ανεβάσει κάπως τους τόνους, επιτιθέμενος και προσωπικά στον Καραμανλή. Ετσι, από στελέχη του ΠΑΣΟΚ «διέρρευσε» η είδηση ότι ο Γιωργάκης είπε στα μέλη του ΠΣ ότι ο Καραμανλής είναι «ανάληγτος», «αυταρχικός» και «αλαζόνας» και ενδεχομένως να περιλάβει και τέτοιους χαρακτηρισμούς στην ομιλία του στη ΔΕΘ.

Από άποψη ουσίας, όμως, τίποτα το συγκεκριμένο δεν αντιπροτείνει στην πολιτική της ΝΔ. Την ώρα που η κυβέρνηση καλπάζει πάνω στο άτι του νεοφιλελευθερισμού, αντιγράφοντας την κυβέρνηση Σημίτη της περιόδου πριν την ένταξη στην ΟΝΕ, το μόνο που βρήκε να πει ο Γιωργάκης είναι ότι «ο κ. Καραμανλής δεν έπεισε ότι έχει σχέδιο για τη χώρα! Μήπως, όμως, έχει σχέδιο το ΠΑΣΟΚ

και μας έχει διαφύγει; Μέχρι στιγμής δεν έχει αρθρώσει κανένα συγκεκριμένο αντίλογο στην κυβερνητική πολιτική. Μιλάει γενικόλογα για «έλλειψη σχεδίου» και «αναποτελεσματικότητα», καταγγέλλει την κυβέρνηση για αθέτηση των προεκλογικών της υποσχέσεων, αλλά πέραν τούτου ουδέν. Το πρόγραμμα του γιωργάκειου ΠΑΣΟΚ θα το πληροφορθεύμε... εν καιρώ (δηλαδή, λόγο πριν τις εκλογές).

Είναι χαρακτηριστική η αμηχανία του αμερικανοθρεμμένου καθηγητή Οικονομικών στο Brown University Ηρακλή Πολεμαρχάκι, που τον έφερε ο Γιωργάκης από τις ΗΠΑ και τον έκανε σύμβουλό του, επειδή -όπως έλεγε τότε η Πασοκική προπαγάνδα- θα φέρει νέες, ρηξικέλευθες ιδέες για την ελληνική οικονομία. Σε όρθρο του στην «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» (11.9.05), αναφορικά με τις μεταρρυθμίσεις, ο Η. Πολεμαρχάκις γράφει: «Ο ελεγχος των αποδοχών και η χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας δεν αποτελούν ουσιαστικό κίνητρο για την προσέλκυση ξένων επεν-

δύσεων. Αυτά τα χαρακτηριστικά προσφέρονται σε πολύ πιο επιθυμητά επίπεδα σε πολλές άλλες χώρες. Άλλωστε, προς αυτές εκέρευν κεφάλαια από τη χώρα μας τα τελευταία χρόνια. Δεν πρέπει να επιλέξουμε να ανταργωνιστούμε στο εργατικό κόστος. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν θα πρέπει να γίνονται οι απαραίτητες προσπάθειες συγκράτησης του ρυθμού ανδρού των αμοιβών... Απαιτούνται διαφρωτικές μεταβολές που θα οδηγήσουν στην ανάπτυξη των δεξιοτήτων του ανθρώπινου δυναμικού, πρόγραμμα που θα επιτρέψει την πραγματοποίηση ξένων επενδύσεων. Χρειάζεται ένα θετικό επιχειρηματικό περιβάλλον, κατάλληλες υποδομές απλοποίηση των διαδικασιών και ένα κράτος φιλικό και υποστηρικτικό. Σε αυτούς ακριβώς τους τομείς υπάρχει σημαντικό έργο της προηγούμενης κυβέρνησης και πρέπει να συνεχιστεί».

Αυτές τις παπαριές (που δεν ενοχλούν καθόλου την κεφαλαιοκρατία, το αντίθετο) τις λένε όλα τα κόμματα, συ-

μπολιτευόμενα και αντιπολιτευόμενα στα προγράμματά τους εδώ και χρόνια. Άλλαζουν μόνο λίγο τους τόνους, ανάλογα με το αν βρίσκονται στην κυβέρνηση ή την αντιπολιτευση. Πού είναι, λοιπόν, οι πρωτότυπες και ρηξικέλευθες προτάσεις και η διαφοροποίηση από την ουσία της πολιτικής της ΝΔ, όταν μάλιστα αναπέμπονται ύψοι στην πολιτική των κυβερνήσεων Σημίτη; Μάλλον υγχτα θα φύγει για να ξαναγυρίσει στο Brown ο πολύφερνος κύριος καθηγητής. Εκτός αν ο Γιωργάκης, για να σπάσει ακόμα πιο πλού τον τσαμπουκά των «βαρόνων» του ΠΑΣΟΚ, τον κάνει κι αυτόν βουλευτή (μέσω του Επικρατείας) ή ευρωβουλευτή.

Πάντως, ο Γιωργάκης αυτή την περίοδο περισσότερο ασχολείται με τα εσωτερικά του ΠΑΣΟΚ (κι ας διακηρύσσει το αντίθετο), παρά με την κυβερνητική πολιτική και τα λαϊκά προβλήματα. Οι άνθρωποι του στενού του περιβάλλοντος όπου βρεθούν κι όπου σταθούν βάλλουν κατά δυο φιλικών προς το ΠΑΣΟΚ

εκδοτικών συγκροτημάτων, κατηγορώντας τα ότι έχουν κάνει «κομπρεμί» με την κυβέρνηση και προβάλλουν δυο συγκεκριμένα στελέχη του ΠΑΣΟΚ (Βενιζέλο, Διαμαντοπούλου), την ίδια ώρα που θάβουν το Γιωργάκη με ειρωνικά σχόλια για την ανεπάρκειά του. Επειδή ο Γιωργάκης ξέρει πολύ καλά ότι αυτά τα συγκροτήματα έκαναν τον Σημίτη «μεγάλο ηγέτη» και τον επέβαλαν στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και πως τα ίδια είναι που του έδειξαν την πόρτα, υποδεικνύοντάς του ταυτόχρονα ποιον να ορίσει διάδοχο, φοβάται ότι μπορούν να του κάνουν χοντρό χουνέρι και να τον εκταφαθυρώσουν από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ πριν καν προλάβει να δει πρωθυπουργία. Ο φόβος του είναι μη γίνει... ο Εβερτ του ΠΑΣΟΚ. Προσπαθεί, λοιπόν, να ρίξει γέφυρες και να πάρει διαβεβαιώσεις ότι δεν θα τον εκπαραθυρώσουν. Είναι το μόνο που μπορεί να κάνει. Γιατί, βέβαια, πλέομε με τους μινιάρχες δεν μπορεί ν' ανοίξει. Ξέρει ότι θα τον χάσει, πριν καν προλάβει να τον αρχίσει.

■ Προκλητική ακρίβεια

ΤΗΝ ΩΡΑ που ο πρόεδρος των βιομηχάνων τροφίμων Δ. Δασκαλόπουλος δήλωνε δημόσια ότι «δεν μπορούν να απορροφήσουν τις τελευταίες αυξήσεις στις τιμές των καυσίμων (λες και είχαν απορροφήσει τις προηγούμενες) και επομένως θα προχωρήσουν σε μπαράζ ανατιμήσεων, η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Ανάπτυξης (Σιούφας και Παπαθανασίου) έκαναν μια ακόμα προκλητική παρουσία, «αναλύντας» στοιχεία της ΕΣΥΕ και ισχυρίζομενοι ότι δεν υπάρχει ακρίβεια, με επιχειρήματα του τύπου «18 αγαθά παρουσιάζουν μικρότερη αύξηση στην αντίστοιχη μήνα του 2004»!

Δεν χρειάζεται να μπει κανείς σε συζήτηση με τους γκεμπελίσκους του κυβερνητικού επιτελείου. Γιατί δύο έχουμε βιωματική εμπειρία με το θέμα. Άλλωστε, αυτοί ουδέποτε πήγαν στο σούπερ μάρκετ ή τη λαϊκή για ψώνια. Στέλνουν τους υπηρέτες. Α μα πια...

■ Μην τοιμπάτε

ΤΟ ΒΙΟΛΙ βιολάκι τους τα ΜΜΕ, το βιολί βιολάκι του και ο Αλογοσκούφης. Τα ΜΜΕ έχουν αναγάγει σε μείζον πολιτικό ζήτημα το επίδομα θέρμανσης και το κόψιμο του από τον Καραμανλή, ο δε Αλογοσκούφης ξανάνοιξε παράθυρο με σιβυλλικές δηλώσεις, ότι και καλά «κάτι μπορεί να γίνει στο μέλλον», με την προϋπόθεση πάντοτε «να πάει καλά ο προϋπολογισμός».

Μη τοιμπάτε. Είναι το μόνο που μπορούμε να πούμε. Γιατί το επίδομα θέρμανσης, ον δοθεί ποτέ, θα δοθεί σε ελάχιστους και θα έχει τη μορφή φιλανθρωπικού φιλοδωρήματος. Εντάξει, μπορεί να είναι μια ανακούφιση γι' αυτούς και κανείς μας δεν θα πει όχι. Αυτό, όμως, είναι το ζήτημα; Να περιορίσουμε τη διεκδίκησή μας σ' ένα φιλανθρωπικό βοήθημα για τους πλέον εξαθλιωμένους, που στο κάτω-κάτω δεν θα το πληρώσει καμιά κυβέρνηση, άλλα θα το πληρώσουμε όλοι οι υπόλοιποι μέσω της αβάσταχτης ειδικής φορολογίας στα καύσιμα; Γιατί να μη διεκδίκησουμε αυτό που δικαιούμαστε. Να διεκδίκησουμε να μην πληρώσουμε το πετρέλαιο ακριβότερο από πέρυσι. Να διεκδίκησουμε μείωση της ειδικής φορολογίας στα καύσιμα; Γιατί να βαζεί το κράτος και παράλληλη μείωση των υπέρογκων κερδών που αποκομίζουν τα διυλιστήρια και οι επιχειρήσεις διανομής, που πέτυχαν να κανείς το τυχαίο σε πρόνοια... του Αη-Νικόλα.

■ Συνταξιούχος πλοιαρχος στη δίκη για το «Σαμίνα»**Νόμος η διαταγή του εφοπλιστή**

«Οταν ο εφοπλιστής λέπει ότι το καράβι πρέπει να αποπλεύσει, όλα γίνονται». Μ' αυτή τη χαρακτηριστική φράση απάντησε ο μάρτυρας Σωκράτης Διλάνας, ναυαγός του «Σαμίνα», σε ερώτηση σχετική με τις ευθύνες του πληρώματος για την έλλειψη αποδοτικής καταγγελίας στη δική που συνεχίζεται.

Η μαρτυρία του Σ. Διλάνα έχει ιδιαίτερη αξία, γιατί έχει φάει μια ολόκληρη ζωή στη θάλασσα. Πλοιαρχος σε ποντοπόρα καράβια, συνταξιούχος τώρα. Επικαλούμενος την πολύχρονη πείρα του, είπε πως δεν μπορεί να διανοηθεί πως το «Σαμίνα» έπεισε πάνω στις Πόρτες μόνο από αμέλεια του πληρώματος. Μπορεί να προϋπήρξε μηχανικό πρόβλημα ή να εμφανίστηκε μηχανικό πρόβλημα εκείνη τη στιγμή. Θυμηθείτε τις περιγραφές από τους πρωταγωνιστές της ιστορίας τις πρώτες μέρες μετά το ναυάγιο. Την περιγραφή όσων βρίσκονταν στο τιμόνι, που έλεγε ότι αυτό «δεν άκουγε», μολονότι ο υποπλοιάρχος (βασικός κατηγορούμενος στη δίκη) παρομέρισε τον να απολυθούν πάραποτα. Οι διοισι στη συνέχεια απευθύνθηκαν με γραπτή καταγγελία τους στο συνδικαλιστικό τους όργανο, την ΠΕΜΕΝ, περιγράφοντας

Οσο για τα σωστικά μέσα, ο συνταξιούχος πλοιαρχος κατέθεσε τη δίκη του προσωπική εμπειρία. Είδε μια «κουλούρων» με το όνομα του πλοίου να μην ξεκολλάει από τις μπογιές! Και βέβαια, εμείς πρέπει να θυμηθούμε μια βασική παράμετρο. Τη μετατροπή των στεγανών σε κα-

μπίνες, με αποτελεσμα το πλοίο να βυθιστεί σε λί

ΘΕΣ ΆΛΟ ΝΙΚΗ:
SEE ME IN SYMI (ΣΥΜΗ!)

* Χρόνια πολλά Δημήτρη.

* Ο επαρχιωτισμός κι η βλαχοκιμπάρικη νοοτροπία του Τύπου της συμβασιλεύουσας δεν θα ξεπεραστούν ποτέ. Κάθε φορά αναζητούνται ρεπορτάζ σχετικά με τους δήμους, για να δημοσιεύονται (ανελλιπώς) όλες οι φάσες των δημάρχων, ξανά και ξανά! Εντάξει ρε μάγκες, το τρώμε το φαΐ μας.

* Όμως (όπως θα καταλάβατε κι από το νέο τίτλο της στήλης που τελεί υπό μετακίνηση), έρχεται κάποτε η λυτρωτική στήλη που αναφωνεί: Χεστήκαμε για τη συμβασιλεύουσα! «Κι είπα γεια χαρά σου στον Αντύπα κι άφησα ξωπίσω μου μια τρύπα», που έλεγε κάποτε κι ο Αδημιόνιος 2004 Σαβουρόπουλος. Πρώτα όμως έγραψα την παρούσα στήλη από την [ξεν]ερωτική γενέτειρα.

* «Σαν πεδάνω να με δάψετε στην πατρίδα. – Ζητούν να τιμήσουν με το πτώμα τους, την πατρίδα που αρνήθηκαν με το σώμα τους» Ντίνος Χριστιανόπουλος

* Το δήλωσα και στην Κοντροδιέδυνση: Εγώ στη «Ροδάνθη» δεν ανεβαίνω!

* Πάντως, η περίεργη κι ανυπόφορη (κυριολεκτικά) μπόχα τα βράδια της Κυριακής, είναι πάντα εκεί, στη βορειοδυτική Θεσσαλονίκη. Οι παροικούντες την Ιερουσαλήμ της ανεργίας και της κατάντιας, δεν φαίνεται πάντως να ενοχλούνται πολύ. Ισως είναι απορροφημένοι από την τηφλεδέαση. Άλλωστε, πολλοί εξ αυτών, πέρα από την ταυτότητά τους και κάνα δυο γνωστούς, δεν έχουν άλλο πειστήριο που να βεβαιώνει ότι είναι εν ζωή.

* Ο Λευκός Πύργος δα ψηλώσει κατά περίου δέκα τουσούνια, ήτοι 140 cm (έχει καιρό που περικυλώθηκε κι άρχισαν οι εργασίες, αλλά μη βιάζεστε). Κι όλη η πόλη δα χαμηλώσει αντίστοιχα (κι άλλο), συνηδισμένη πια στο ρόλο της. Και στα τουσουσούνια...

* Εκεί που διαβάζετε για τα ραδιόφωνα της Θεσσαλονίκης, τα κουτσομπολιά, τις αλλαγές, τις ακροαματικότητες και τα τοιαύτα, μην ξεχνάτε να αναρωτίστε αν και πόσοι εργαζόμενοι πληρώνονται, πόσο και γιατί. Να υπενδυμίσω σε κάποιους παλιούς συναδέλφους που αμισθί στηρίζουν αετονύχτες (παριστάνοντας παράλληλα τους ευαίσθητους περί τα κοινωνικοπολιτικά), ότι χύμηκε πολύ αίμα για όλα αυτά που ξεπούλανε ανεύδυνα.

* Την είπε την σαλαγκία ο Σαλαγκούδης: «Η λέξη «αισχροκέρδεια» δεν υπάρχει στην ελεύθερη αγορά! Τώρα δεν σου γεννάει ορέξεις να διαλέξεις απ' τις δικές μας λέξεις και να του πλέξεις; Ου μηλέξεις...

* Ε όχι και Αλογοδουλάκης ο Χριστοσκούφης! Αυτή η ταύτιση είναι προσβολή για τους Παπαμανλή και Καραμανανδρέου.

* Προσοχή την ερχόμενη Τρίτη. Οι γνωστοί καραγκιόζηδες δα τιμήσουν τη γνωστή καραγκιόζημέρα για καραγκιόζουπλεις χωρίς αυτοκίνητα...

* Τι χαζά είναι αυτά τώρα; Φυσικά και δεν υπάρχει ημέρα για πόλεις χωρίς γαϊδούρια (εκτός από κάτι εορταστικά τριήμερα).

* Αύριο συμπληρώνουν 41 χρόνια ανδόσπαρτου βίου, ο Κοκό Ντεγκρέτσια και η Άννα Μαρία. Η στήλη, αντί ευχών, δα καταδέσει στο ταμείο πολιτικών παρακαταθηκών και ιδεολογικών δανείων, τρία χρυσά κωσταντινάτα υπέρ ενισχύσεως της φιλοχρήστου και ψιλοαχρήστου Ενώσεως Βασιλοφόρων.

* Τί υπονοούν με το όνομα Κατρίνα που έδωσαν στον τυφώνα; Οτι εμείς οι γυναίκες (ομιλώ ως η ενηλικιωθείσα Κοκκινοσκουφίτσα του μέλλοντος) είμαστε καταστροφικές; Αν όμως αναγραμματίσουν το «Κατρίνα», σχηματίζεται η λέξη «αντράκι». Ουάι υμίν φαλλοκράτες, ζήτω η αιδιοι-κρατική επανάσταση.

* Γεια σου θεία [θεία = δεϊκή προς το παρόν, θεία σαν σταφίδα αργότερα] Helen Taylor, υπέρμαχη των φτωχών και αδυνάτων αστειονομικών και άλλων λαϊκών οργάνων! Κρίμα που στο σεμνό και ταπεινό πληγη προοδευτικό κόμμα σου δεν συμμερίζονται τις άφιμαρτες πατριωτικές απόψεις σου. Μία φορά είπες και συ να πάρεις δέση... Εγώ πάντως είμαι μαζί σου, από πίσω σου...

* «Στα περιοδικά τους δεν με βάζουν πια. Δεν είναι πως η ποίηση δεν διαβάζεται, δεν είναι πως δεν έχουν χώρο ή χρόνο, άλλα είναι. Φοβούνται που θα πουν οι γκόμενές τους, αυτός μαλάκα είναι ποιητής» (Γιάννης Υφαντής - «Έρως ανίκατε μάχαν»).

Kokkinoskoufritis

■ Τουρκία - ΕΕ

Προς συμβιβασμό οι «μεγάλοι»

Με τη χαρά θα μείνει η ελληνοκυπριακή πολιτική ηγεσία, καθώς όλα τα σημάδια δείχνουν πως οι «μεγάλοι» της ΕΕ οδηγούνται σε συμβιβασμό, βάσει του οποίου θα ξεκινήσουν κανονικά στις 3 Οκτώβρη οι διαπρωγματεύσεις για την ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ (το αν και πότε θα καταλήξουν είναι άλλο ζήτημα, το οποίο φυσικά δεν έχει να κάνει με το Κυπριακό, το οποίο το 'χουν γραμμένο κανονικότατα οι μπετριαλιστικές δυνάμεις της ΕΕ). Σύμφωνα με πληροφορίες που επικαλέστηκαν αρχικά οι «Φαΐνανσιολ Τάιμς», Βρετανία και Γαλλία έχουν παρασκηνιακά καταλήξει σε συμφωνία. Σύμφωνα με άλλες πληροφορίες στην ίδια συμφωνία έχει προσχωρήσει και η Γερμανία. Προφανώς, οργίασε το παρασκήνιο, όπου οι τρεις βασικές μπετριαλιστικές δυνάμεις της ΕΕ παζάρεψαν παρασκηνιακά καταλήξει σε συμφωνία. Σύμφωνα με άλλες πληροφορίες στην ίδια συμφωνία έχει προσχωρήσει και η Εργανίσα, η ΕΕ και τα κράτη μέλη της συμφωνούν στην ανάγκη να υποστηρίξουν τις προσπάθειες του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών για την επίτευξη συνολικής λύσης του Κυπριακού και ότι δίκαιη και βιώσιμη επίλυση θα συμβάλει στην ειρήνη, τη σταθερότητα και τις αρμονικές σχέσεις στην περιοχή.

Πρόκειται για μια δήλωση που μπορεί να γίνει αποδεκτή ευχαριστώς από την Τουρκία, αφού δεν της βάζει κανένα άμεσο καθήκον αλλά της δίνει όλο το χρόνο που χρειάζεται, δεδομένου ότι η αναγνώριση των κρατών μελών (δηλαδή της Κυπριακής Δημοκρατίας, αφού μόνο μ' αυτή υπάρχει πρόβλημα) συναρτάται με την ένταξη της Τουρκίας και όχι με τις ενταξιακές διαπρωγματεύσεις. Η Τουρκία έζειρι πολύ καλά ότι η ένταξη είναι μια καταληκτική στιγμή που θ' αργήσει πολύ και θα περάσει από σαράντα κύματα. Εδώ κοτζάμ Μέρκελ, που την Κυριακή το βράδυ έχει τις περισσότερες πιθανές να εκλεγεί καγκελάριος της Γερμανίας, έχει δηλώσει εγγράφως, ότι καλύτερα θα ήταν να αναζητηθεί μια ειδική σχέση αντί της πλήρους ένταξης της Τουρκίας. Εκείνο που θελεί η Τουρκία είναι να μην της βάλουν όρους τώρα και καλά θα κάνει η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση να εμπιστευτεί την ΕΕ, «διαφορετικά δεν έχει λόγο να είναι μέλος της λέσχης!» Ας καταλάβει ότι η αντιδήλωση, που θα συζητηθεί στη σύνοδο των Μόνιμων Αντιπροσώπων των κρατών μελών της ΕΕ, είναι ο καλύτερος συμβιβασμός που μπορεί να υπάρξει και καλά θα κάνει η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση να εμπιστευτεί την ΕΕ, «διαφορετικά δεν έχει λόγο να είναι μέλος της λέσχης!» Ας καταλάβει ότι η αντιδήλωση είναι να ευρωπαϊκό και όχι κυπριακό έγγραφο. Είναι μια πολιτική διακήρυξη και χάι ασφαλιστήριο συμβόλαιο με ρήτρες και κυρώσεις! Το καταλάβατε, κύριε Παπαδόπουλε ή να σας το κάνουμε πιο λιονά;

Ταυτόχρονα, η αντιδήλωση ξαναβάζει στο πατηγιδί των Κόφι Ανάν, παράγοντα ο οποίος προκολεί ανατριχίλα στην ελληνοκυπριακή πλευρά και ειδικά στον Παπαδόπουλο. Αν, λοιπόν, ο Ανάν αναλάβει νέα πρωτοβουλία ή αν η Τουρκία προκαλέσει διπλωματική κινητικότητα αναλαμβάνοντας αυτή πρωτοβουλία, η εθνικιστική μερίδα στη Λευκωσία θα βρεθεί με την πλάτη στον τοίχο, γιατί θα υποδειχτεί ως υπαίτια για τη μη επίλυση του Κυπριακού.

Το ΑΠΕ μετέδωσε ότι η παράγραφος 5 της αντιδήλωσης της ΕΕ προς τη μονομερή δήλωση της Τουρκίας, ότι δεν θα αναγνωρίσει την Κυπριακή Δημοκρατία, παράγραφος που απετελεί το αγκάθι και δεν επέτρεψε μέχρι στιγμής να υπάρξει συμφωνία των εκ-

προσώπων των «25», παρά τις προσπάθειες της βρετανικής προεδρίας, διαμορφώθηκε ως έξης, ύστερα από τη γαλλοβρετανική συμφωνία και την προσχώρηση σ' αυτή και της Γερμανίας:

«Η εκ των προτέρων αναγνώριση όλων των κρατών μελών αποτελεί ανογκαριό στοιχείο της ένταξης. Κατά συνέπεια, η ΕΕ υπογραμμίζει τη σημασία που αποδίδει στην εξουμάνωση των σχέσεων μεταξύ της Τουρκίας και όλων των κρατών μελών το συντομότερο δυνατόν. Στο πλαίσιο αυτού, η ΕΕ και τα κράτη μέλη της συμφωνούν στην ανάγκη να υποστηρίξουν τις προσπάθειες του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών για την επίτευξη συνολικής λύσης του Κυπριακού και ότι δίκαιη και βιώσιμη επίλυση θα αφήσει στην επιρροή του Ελλάς - Γαλλία συμμαχία. Η πλάκα είναι πως ο κυβερνητικός εκπρόσωπος της Κύπρου προέκρινε τη βρετανική προεδρία επειδή στις διαβουλεύσεις που κάνει δεν περιλαμβάνει ένα κράτος μέλος (την Κύπρο) που ενδιαφέρεται άμεσα για το περιεχόμενο της αντιδήλωσης! Κι η μυλωνύ τον άντρα της με τους πραματευτάδες...

Για να σφίξουν οι κώλοι στη Λευκωσία, ο γάλλος

Φτάνει πια!

19.500 κενά σε εκπαιδευτικό προσωπικό με το καμπανάκι έναρξης της σχολικής χρονιάς!

2150 δάσκαλοι, 950 νηπιαγωγοί, 1200 εκπαιδευτικοί ειδικοτήτων (αγγλικής γλώσσας, μουσικοί, γυμναστές) στην πρωτοβάθμια.

8.000 αροματίσθιοι για να λειτουργήσουν τα ολοήμερα παιδιοφυλακήρια.

7.200 εκπαιδευτικοί της δευτεροβάθμιας απόντες.

25.000 χαμένες διδακτικές ώρες κάθε μέρα στην πρωτοβάθμια.

144.000 οι χαμένες διδακτικές ώρες μόνο την πρώτη βρδούμαστε του σχολικού έτους σε Γυμνάσια και Λύκεια.

Με το γνωστό δεσποτικό της ύφος, από τη Θεσσαλονίκη, η υπουργός Παιδείας, διέγραψε τα κενά με μια μονοκοντυλία. «Δεν νοούνται, ούτε υπάρχουν κενά σε μια χώρα στην οποία αναλογικά λιγότερα από 10 παιδιά ανά εκπαιδευτικό», δήλωσε. Μάλιστα! Σαφέστατο το μήνυμα της αθρόας κατάργησης, συγχώνευσης σχολείων και τμημάτων.

Και τα 250 κενά στη Δ. Αττική, τα 250 στον Πειραιά, τα 230 στην Α' Αθήνας, τα 200 στο Ηράκλειο Κρήτης, τα 85 της Σάμου, οι 17 νηπιαγωγοί που λείπουν μόνο απ' το Περιστέρι και πάνε λέγοντας τι είναι; Μόνο στη φαντασία μας;

Και τα τριαντάρια και εικοσπεντάρια τμήματα των νηπιαγωγείων και δημοτικών στα μεγάλα αστικά κέντρα, οι διπλοβάθριες, ώστε να εξυπηρετηθούν οι «εκπαιδευτικές» ανάγκες εκατοντάδων παιδιών, που στοιβάζονται σε περιορισμένα και άθλια διδακτήρια κι αυτά στη φαντασία μας;

Και πέρυσι ψεύτες και συκοφάντες έβλεπε πάντοι η Μ. Γιαννάκου (8.000 ήταν με την έναρξη της χρονιάς τα κενά στη δευτεροβάθμια) κι όμως αναγκάστηκε να προσλάβει πάνω από 9.000 εκπαιδευτικούς ως το Δεκέμβρη για να καλυφθούν οι ανάγκες της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

Οσο για τα βιβλία, ίδια και απαράλλαχτα εδώ και μια εικοσαετία, ενώ το 20% αυτών που θα έπρεπε να έχει μοιραστεί έλειπε την πρώτη μέρα της σχολικής χρονιάς απ' τα σχολεία.

Η διπλοβάθρια αγκάθι στις μεγάλες πόλεις. Το 20% των σχολείων τους λειτουργούν κάτω από αυτές τις συνθήκες. Τι σάι εκπαιδευτικό έργο να παραχθεί σε αίθουσες με νυσταγμένα και κουρασμένα παδιά και δασκάλους;

Ολα τούτα δεν είναι τίποτε το καινούργιο. Η ίδια εικόνα επαναλαμβάνεται κάθε χρονιά. Μόνο που τα τελευταία χρόνια η κατάσταση έγινε εκρηκτική. Ειδικά φέτος φαίνεται να είναι η χειρότερη χρονιά.

Γιατί το υπουργείο Παιδείας σέρνει επιτή τούτου τους διορισμούς εκπαιδευτικών, θέλοντας να διαπιστώσει με το άνοιγμα και τη λει-

τουργία των σχολείων, επακριβώς τον αριθμό των απαιτούμενων εκπαιδευτικών, τον οποίο βεβαίως προσδοκά να συρρικνώσει περαιτέρω με τις συγχωνεύσεις τμημάτων και σχολείων. Εδώ πρέπει να συνυπολογίσουμε και το γεγονός ότι φέτος μειώθηκαν κατά 50% οι διορισμοί μόνιμων εκπαιδευτικών.

Αυτό επιβάλλει το άθλιο 3,5% του προϋπολογισμού για την Παιδεία. Αυτό επιβάλλουν οι προσπάθειες για δραστικές περικοπές οικόμη κι αυτών των ελαχιστότατων δαπανών.

Πολλές φορές στο πρόσφατο παρελθόν, η υπουργός Παιδείας, προσπάθησε να υποβιβάσει το γεγονός της χρηματοδότησης, λέγοντας ότι δεν αποτελεί πανάκεια και παριστάνοντας δήθεν ότι αυτή προβληματίζεται βαθιά για το ουσιαστικό περιεχόμενο της Παιδείας.

Θεωρεί ότι αυτός είναι ένας καλός τρόπος για να υπεκφεύγει, όμως τα πρόγματα βγάζουν μάτι κάθε μέρα στο σχολείο, λόγω της έλλειψης βασικών αναγκών, ενώ και στα «ουσιαστικά» ζητήματα οι επεμβάσεις του υπουργείου Παιδείας επιδεινώνουν παραπέρα την ήδη βεβαρημένη κατάσταση του σχολείου. Να μερικά παραδείγματα:

Η επιβολή βαθμολογικού πλαισίου (βάση 10) στις εισαγωγικές εξετάσεις για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, που θα αποκλείσει από την τριτοβάθμια εκπαίδευση δεκάδες χιλιάδες μαθητές, προερχόμενους κυρίως από τα φωτολοϊκά στρώματα, θα εντείνει τα φροντιστήρια, ενώ δεν θα αναβαθμίσει το ουσιαστικό περιεχόμενο και επίπεδο του σχολείου.

Η καθιέρωση ενός νέου συστήματος εισαγωγικών εξετάσεων για τα πανεπιστήμια, περισσότερο ελιτιστικό (περιορισμένες σχολές, πλαισίωρη υψηλή καθορισμένη από τα πανεπιστήμια, δραστικός περιορισμός του αριθμού εισακτέων), το ίδιο εξοντωτικό, που θα επιχειρήσει να ανακόψει την τάση της εργαζόμενης κοινωνίας και της νεολαίας της για πανεπιστημιακή μόρφωση, με τις ευλογίες μάλιστα της αρχηγικής κάστας των πανεπιστημιακών (ο Μπαμπινιώτης έχει αναλάβει συχνή-πυκνή αρθρογραφία).

Η αύξηση των ωρών των αρχαίων ελληνικών στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, έμπνευση όλων των συντηρητικών κυβερνήσεων εδώ κι έναν αιώνα, που θα προσθέσει κι άλλα εμπόδια στο δρόμο της πνευματικής απολύτωρας του εργαζόμενου λαού, θα του στερήσει την κατάκτηση της μητρικής του γλώσσας, που είναι βασικός όρος για το ξύπνημα της ταξικής συνειδήσης, θα τον εγκλωβίσει στα όρια του στενού έθνικισμού και θα τον πλανέψει ότι δήθεν μπορεί να εισδύσει στο πνεύμα του αρχαίου κόσμου με την ανάγνωση επιπλέον δέκα σελίδων των αρχαίων κειμένων.

Η επιβολή της αξιολόγησης-χειρογόνησης των εκπαιδευτικών.

Η παραπομπή της επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών, πάνω στα νέα δεδομένα της αισικής παιδαγωγικής και επιστήμης, στις καλένδες. Αντ' αυτής ταχύρυθμες «επιμορφώσεις» της πεντάρας σε αποσπασματικά ζητήματα.

Η γενίκευση με αιφνιδιαστικό τρόπο, χωρίς καμία επιμόρφωση και αξιολόγηση της προηγούμενης πειραματικής εφαρμογής και ενώ υπήρξε μαζική έξοδος των σχολείων από αυτήν, της λεγόμενης «ευελικτης ζώνης», επιδιώκοντας να παρουσιαστεί το ΥΠΕΠΘ ότι δήθεν προωθεί και γενικεύει τα «καινοτόμα προγράμματα», χρησιμοποιώντας την στη συνέχεια ως κριτήριο αξιολόγησης εκπαιδευτικών και σχολικών μονάδων.

Η επιβολή αντιδραστικών αναδιαφράσεων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, στο πνεύμα της Μπολόνιας, που ευτελίζει τα πτυχία, υποβιβάζει τα πανεπιστήμια σε μεταλυκειακές σπουδές τριετούς διάρκειας, συρρικνώντας τη δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση σε όφελος της ιδιωτικής και οδηγεί σε κάθετο ταξικό διαχωρισμό.

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε χλιαρί δύο άλλα πράγματα που συνδέονται με τη στείρα απομνημόνευση, τον αυταρχισμό, το δασκαλοκεντρισμό, τους μηχανισμούς μετάδοσης της κατακερματισμένης, μερικής γνώσης, που στραγγαλίζουν το σχολείο, δεν έχει όμως νόημα να το κάνουμε γιατί καθένας που έχει παιδί στο σχολείο το αντιλαμβάνεται αυτό καθημερινά με οδυνηρό τρόπο.

Με τη καθιέρωση ενός νέου συστήματος εισαγωγικών εξετάσεων για τα πανεπιστήμια, οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες των εκπαιδευτικών, ΔΟΕ και ΟΛΜΕ, προσπάθησαν -αναφέροντας τα προβλήματα της υλικοτεχνικής υποδομής και τις τεράστιες ελλείψεις στο εκπαιδευτικό πρωταποτικό- να ρετουσάρουν το «αγωνιστικό» τους προσωπείο. Που η αλήθεια είναι ότι το χουν πετάξει κυριολεκτικά στα σκουπίδια τα τελευταία χρόνια, αρνούμενοι αικόμη και αιτέοις τις 24ωρες εθιμοτυπικές απεργιακές τουφεκίες.

Βρίσκουν και κάνουν θα λέγαμε εμείς. Δεν αρκούν τα αναθέματα και οι κατάρτες που τους ρίχνουν στα απομνημόνευτα «πτηγαδάκια» οι εκπαιδευτικοί, που είναι από την Αντώνη Ανδρουστόπουλος άνοιγε στα δύο με καδρόνι το κεφάλι του Δ. Κουτσούρη, τραυματίζοντας ταυτόχρονα ελαφρύτερα δύο αικόμια άτομα, που όλοι έπιναν αρέμιρμοι τον καφέ τους σε καφετέρια απέναντι από τα δικαστήρια της Ευελπίδων, για να εξαφανιστεί στη συνέχεια ονειρόχλητος μέσω Ιταλίας. Μπορεί και να μην έργει ποτέ αλλά να κυκλοφορούσε ανενόχλητος στην Ελλάδα, με τις πλάτες των μπάτων με τους οποίους έχει πάντοτε σχέσεις.

Οσο οι ιδιοί δεν αποφασίζουν να ουρλιάζουν «φτάνει πια!», να βγουν μαζικά και δυναμικά στο δρόμο, παίρνοντας τις τύχεις τους αποκλειστικά στα χέρια τους, κόβοντας τις γέφυρες με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, να παλέψουν αικόμι και για τα στοιχειώδη, τότε ο κύκλος της μιζέριας και της απογοήτευσης θα επαναλαμβάνεται.

Γιούλα Γκεσούλη

■ **Στις 5 Οκτώβρη η αίτηση αποφυλάκισης του Σάββα Ξηρού**

Na μη νικήσει ο ρεβανσισμός

Η περίπτωση του Σάββα Ξηρού μας ήρθε αμέσως στο μαλά, όταν διαβάσαμε τις προτροπές του προέδρου του Αρείου Πάγου Ρ. Κεδίκογλου προ τους δικαστές να μη δείχνουν υπέρμετρη αυστηρότητα στις αποφάσεις τους για προφυλακίσεις και για αιτήματα αποφυλακίσης. Ο διοικητικός προϊστ

Συνοδοιπόροι από τον «καναπέ»

Και στο σημερινό σημείωμα την ΑΕΚ και τον πόλεμο ανάμεσα στον πρόεδρο της ΠΑΕ και τους οργανωμένους οπαδούς της ομάδας. Η στήλη από την πρώτη στιγμή που ξέσπασε το πρόβλημα έχει τοποθετηθεί σαφώς και κατηγορηματικά ενάντια στον Θεμιστοκλή Νικολαΐδη, ο οποίος αντιμετωπίζεται πλέον σαν ένας ακόμη «ανιδιοτελής εργάτης» του ελληνικού ποδοσφαίρου, που προσπαθεί νυχθμηρόν για την αναβάθμισή του.

Το γεγονός ότι είμαι ενάντια στον πρόεδρο της ΑΕΚ δεν σημαίνει ταυτόχρονα ότι συντάσσομαι με τους οργανωμένους οπαδούς της και επικρωτώ τις ενέργειές τους. Η εικόνα των νεολαίων διαφορετικών ομάδων να πλακώνονται στα γήπεδα, να δρουν με μεθόδους συμμορίας και μαφίας, να παίζουν τη ζωή τους κορόνα – γράμματα «για την ομάδα μου» είναι ιδιαίτερα απεχθής. Εχοντας την εμπειρία εδώ και πολλά χρόνια από τον τρόπο που λειτουργούν οι οργανωμένοι οπαδοί και συμμετέχοντας ταυτόχρονα τόσο στα συνδεσμικά δρώμενα όσο και στη διοίκηση επαγγελματικής ομάδας, γνωρίζω αρκετά κολά τις σχέσεις ανάμεσα στους οργανωμένους οπαδούς και τη διοίκηση, καθώς και το πόσο ευκολομετάβλητες είναι.

Οι οργανωμένοι οπαδοί τόσο της ΑΕΚ όσο και των άλλων ομάδων είναι ταυτόχρονα θύτες και θύματα και αυτό είναι εγγενές, από τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν και από το πως τους χρησιμοποιούν και τους εκμεταλλεύονται οι πρόεδροι των ομάδων τους. Ο οργανωμένος οπαδός ήταν, είναι και θα είναι ισχυρό διαπραγματευτικό απού για την διοίκηση της ομάδας, μοχλός πίεσης ή και δύναμη κρούσης για την προώθηση των στόχων της και ταυτόχρονα ο αποδιοπομπαίος τράγος, όταν κάτι στραβώσει. Όσο ο πρόεδρος της ομάδας έχει ανάγκη τους οπαδούς της και ιδιαίτερα τους οργανωμένους, η δύναμη των οποίων, λόγω της οργάνωσής τους, λειτουργεί πολλοπλασιαστικά σε σχέση με τον αριθμό τους, τους αποκαλεί υπέροχο λαού της ομάδας και αποτελούν συνδαιτυμόνες του. Ενίστε αποτελούν και τον ιδιωτικό στρατό του προέδρου, ο οποίος «αγωνίζεται» με όλες του τις δυνάμεις κόντρα στο κατεστήμένο για τα συμφέροντα της ομάδας. Επειδή στη χώρα μας υπάρχει το ρητό «όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος», όταν ο πρόεδρος δεν καταφέρει να πείσει το κατεστήμένο και τους αντίπαλους της ομάδας με τα λόγια και τα θεμιτά μέσα, ανάλαμβάνουν οι

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

οπαδοί να τους πείσουν με έργα και αθέμιτα μέσα, προκειμένου να λάβει σάρκα και οστά ένα άλλο ρητό (έστω ελαφρά παραφρασμένο): «υπέρανω δύναμη η ομάδα».

Οταν, όμως, ο πρόεδρος κάνει τη δουλειά του και βρει τις απαραίτητες άκρες για να πρωθήσει τα συμφέροντα του, που ταυτίζονται κατά τα λεγόμενά του με τα συμφέροντα της ομάδας και τα οποία συνήθως είναι διαφορετικά από αυτά που ορματίζονται οι οργανωμένοι οπαδοί, τότε τα δεδομένα αλλάζουν. Ο υπέροχος λαός που αποτελεί τη δύναμη της ομάδας, γίνεται «μια χούφτα αλήτες που αμαυρώνουν την ιστορία της και την οδηγούν στην καταστροφή». Τότε πλέον ο πρόεδρος ανήκει στο κατεστήμένο και η δράση των οργανωμένων οπαδών πρέπει να σταματήσει. Οι καταστάσεις αλλάζουν και ο «ιδιωτικός στρατός» των φραντζικών και φασαριών νεολαίων, που ζουν για να βοηθούν την ομάδα τους να κερδίζει, πρέπει να μετατραπεί σε members' club φιλήσυχων φιλάθλων, που τους αρέσει να ζουν για την χαρά του αθλητισμού και το όμορφο θέαμα, ανεξάρτητα αν το οποτελεσμα είναι επιτυχές για την ομάδα τους.

Αυτή είναι η ωμή πραγματικότητα για τους οργανωμένους οπαδούς της κάθε ομάδας. Θύτες και θύματα ταυτόχρονα, και πάντα ευάλωτοι σε κάθε είδους καταστολή. Γιατί η πλειοψηφία των υγιών σκεπτόμενων φιλάθλων, των φιλήσυχων οικογενειαρχών που θέλουν να πάνε με τα παιδιά τους στο γήπεδο, η πλειοψηφία της πουτάνος της κοινής γνώμης, μπορεί να είναι εναντίον της ρουφιανίας και να μην αισθάνεται όντετα με την πράξη του προέδρου της ΑΕΚ κ. Θεμιστοκλή Νικολαΐδη, όμως δεν μπορεί να ανεχθεί μερικές δεκάδες «αλήτες» που κάνουν επεισόδια και προκαλούν τη βία στη γήπεδα, οι οποίοι της στέρουν τη δυνατότητα να πάει στο γήπεδο (λες και κάποιος από αυτούς τους βολεμένους μικροστούς έχει διάθεση να σηκωθεί από τον καναπέ του σαλονιού του).

Η πλειοψηφία όλων αυτών βιολεύεται με την κυριαρχή απόψη ότι για τη βία στα γήπεδα φταίνε οι οργανωμένοι οπαδοί των ομάδων, γιατί σε διαφορετική περίπτωση θα έπρεπε να φάξουν να βρουν ποιος φταίει και να βάλουν το μυαλό τους να σκεφτεί και αφού βρουν ποιος φταίει να κάνουν κάτι για να αλλάξουν την κατάσταση. Οπως ακριβώς δέχονται την άποψη που τους οργανωμένους οπαδούς ότι είχαν προσχεδιά-

ανεργία φταίνε οι ξένοι εργάτες και απαιτούν να τους διώξουμε από τη χώρα, γιατί ναι μεν δεν είμαστε ρατσιστές και θελούμε να έχουμε καλές σχέσεις με τους οικονομικούς μετανάστες που δουλεύουν φιλήσυχα (όσους δηλαδή σκύβουν το κεφάλι και δεν απαιτούν τίποτα περισσότερο από ένα πιάτο φαΐ), αλλά δεν μπορούμε να δεχτούμε τις ορδές των βαρβάρων που έχουν βρει τη χώρα ξεφραγού αμπελί και αλώνιζουν. Βολεύονται οι φιλήσυχοι οικογενειάρχες με το νο φόρτωσουν την ανεργία στους ξένους εργάτες, γιατί αν δεν φταίνε αυτοί τότε ποιος φταίει; Μήπτως φταίει το αφεντικό, μήπτως φταίει ο καπιταλισμός; Μακριά από εμάς τέτοιες σκέψεις, γιατί αν πραγματικά φταίει το κοινωνικό σύστημα για την μιζέρια της καθημερινότητας και πρέπει να το αλλάξουμε από τον καναπέ μας. Και επειδή η εποχή μας δεν είναι εποχή για ήρωες, αις αράξουμε στο σαλόνι μας με την καινούργια Hi Tech τηλεόραση που αγοράσαμε με 36 άτοκες δόσεις, αις απαιτήσουμε από το κράτος και τα αφεντικά να λύσουν το πρόβλημα της ανεργίας διώχνοντας τους ξένους εργάτες και αις σταθούμε αλληλέγγυοι στην προσπάθεια του Θεμιστοκλή Νικολαΐδη να τσακίσει τους αλήτες και τους δολοφόνους που κρύβονται στους συνδέσμους των οργανωμένων οπαδών τους.

Ο τίτλος της στήλης στο προηγούμενο φύλλο ήταν «τα επενδυτικά σχέδια ενός ρουφιάνου». Η κόντρα του προέδρου της ΑΕΚ με τους οργανωμένους οπαδούς της δεν είναι παρά ένας επιχειρηματικός σχεδιασμός. Ο Θεμιστοκλής Νικολαΐδης τους χρησιμοποιεί στο μέγιστο βαθμό (το γεγονός ότι πρόερχεται από αυτούς του δίνει το συγκριτικό πλεονέκτημα ακρένος να τους χρησιμοποιήσει όπως θελει και αφετέρου να ξεμπερδέψει μαζί τους με τις λιγότερες δυνατές απώλειες) στην προσπάθειά του να αποκτήσει την ΠΑΕ ΑΕΚ και τα κατάφερε χωρίς να χρειαστεί να βάλει το χέρι στην τσέπη, όμως πλέον δεν τους χρειάζεται και θα χρησιμοποιήσει κάθε μέσο να τους ξεφροτωθεί.

Δεν μπορούμε παρά να τους αναγνωρίσουμε ότι είναι ιδιαίτερα έξυπνος (γνωρίζει άλλωστε τον τρόπο σκέψης και λειτουργίας των αντιπάλων του) και ότι του αρέσει να ρισκάρει. Εχει δηλαδή δυο προσόντα αφεντικά για κάποιον που φίλοδοξεί να ζήσει από το ποδόσφαιρο. Αν σε αυτό προσέσουμε ότι έχει συμπαραστάτη στην προσπάθειά του τον εσφόρο και ότι είναι μέσα στο πνεύμα της εποχής για την καταπολέμηση της βίας στα γήπεδα (αυτό έχει σαν αποτέλεσμα η πλειοψηφία των φιλάθλων να στέκεται φιλικά απέναντι στο εγχειρήμα του), τότε συμπεραίνουμε ότι οι πιθανότητες να βγει νικητής από τον πόλεμο με τους οργανωμένους οπαδούς της ΑΕΚ είναι σαφώς με το μέρος του.

Κος Πάπιας

■ ανά και φέτος η κινηματογραφική μας στήλη ξεκινά το ταξίδι της μαζί σας με μοναδικό κίνητρο τις λίγες καλές ταινίες (ούτε 10% επί του συνόλου) που παρουσιάζονται κάθε χρόνο και με τη συναίσθηση ότι ο κινηματογράφος εξακολουθεί να είναι μια μαζική τέχνη, ελάχιστα ανατρεπτική πλέον, όμως με μεγάλη προπαγανδιστική δύναμη, ακόμα κι αν αυτό το τελευταίο δεν είναι στις προθέσεις του. Μην περιμένετε, λοιπόν, να σταθούμε κριτικά στην πληθώρα των υποπροϊόντων που κατά πολλές εκαποντάδες παράγει κάθε χρόνο η κινηματογραφική βιομηχανία. Ο δικός μας κριτικός λόγος προσπαθεί να είναι κοινωνικός λόγος, όταν μια ταινία αξίζει τον κόπτο. Ομως η «Κόντρα» πέρα απ' όλα τ' άλλα είναι και μια ενημερωτική εφημερίδα. Εποιητικός μας προσανατολισμός να οι προσανατολισμός μας παρουσιάζουμε τις περισσότερες ταινίες που βγαίνουν κάθε βδομάδα, ακόμα και αν δεν αξίζουν τον κόπτο. Απλώς για ενημέρωση και για να υπονομεύουμε την καταγιστική διαφήμιση που συνοδεύει τα λεγόμενα blockbuster και ένα σωρό άλλα σκουπίδια των μεγάλων στούντιο.

Εχουμε και λέμε λοιπόν γι' αυτή τη βδομάδα

Δυο απογοητευτικές ταινίες από δύο γνωστούς σκηνοθέτες: «Έκατομμύρια» του Ντάνι Μπάιλ (Trainspotting), όπου δύο πιτσιρικάδες βρίσκουν μια τσάντα λίρες, πιθανότατα προϊόν ληστείας, και έχουν μόνο 12 μέρες για να τα ξόδεψουν, πριν την αντικατάσταση της λίρας από το ευρώ. Μια άσθια θηικοπλαστική βλακεία, μήμα ηλιθίου θρίλερ, θρησκευτική επιρροών και ελάχιστων έξυπνων διαλόγων, που

«Is it peace or war? better, war! loud war by land and sea/ War with a thousand battles, and shaking a hundred thrones»

(Αλφρεντ Λορντ Τέννυσον - «Maud»)

«Ειρήνη ή πόλεμος; Κάλλιο πόλεμος ν' αντηχεί σε στεριά και σε θάλασσα/ πόλεμος χιλιόμαχος, πόλεμος να τρίζουν θρόνοι αναρίθμητοι» (Δια τους εννοούντας)

Λοιπόν, θα κουνηθούμε ή μόνο κουνήματα θα κάνουμε;

◆ Περί ατομοκεντρισμού: «Ηταν ένας άνθρωπος ηλικιωμένος κι αναντίρρητα ευφυής. Μήλαγε κι αυτός το ίδιο ειλικρινά, αν κι αστειευόταν, κι αστειευόταν πικρά. Εγώ, έλεγε, αγαπάω την ανθρωπότητα μα απορώ κι ο ίδιος με τον εαυτό μου: Οσο περισσότερο αγαπώ την ανθρωπότητα γενικά, τόσο λιγότερα αγαπάω τον κάθε άνθρωπο χωριστά. Στις ονειροπολήσεις μου, έλεγε, φτάνω συχνά να λοχταράω μέχρι πάθους να εξυπηρετήσω την ανθρωπότητα και ίσως στ' αλήθεια να δεχόμουν να σταυρωθώ για τους ανθρώπους, αν παρουσιάζοταν ξαφνικά μια τέτοια ανάγκη. Κι όμως, παρ' όλα αυτά, δεν μπορώ ούτε δυο μέρες να ζήσω στο ίδιο δωμάτιο μ' άλλον άνθρωπο. Αυτό το ξέρω από πείρα. Μόλις βρεθεί κάποιος κοντά μου, νιώθω πως μου πληγώνει την ατομικότητά μου και μου περιορίζει την ελευθερία μου. Μπορώ μέσα σ' ένα εικοσιτετράρο να μισήσω τον πιο καλό άνθρωπο. Άλλον γιατί τρώει αργά, άλλον γιατί έχει σινάχι και σκουπίζει συνεχώς τη μύτη του με το μαντήλι. Γίνομαι, έλεγε, εχθρός των ανθρώπων μόλις οι σχέσεις μας γίνουν κάπως στενότερες. Μα γ' αυτό, όσο πε-

ρισσότερο μισούσα ορισμένους ανθρώπους προσωπικά, τόσο πιο φλογερά αγαπούσα την ανθρωπότητα στο σύνολό της». (Φ. Ντοστογιέφσκη: «Αδελφοί Καραμαζόφ»)

◆ «Τραγουδάω με τον Καραμανή, αλλά δεν τον ψηφίζω», λέει ο Λουδοβίκος που όπως πολλοί «τέως» ή «δήθεν» είναι των Ανωγείων (και όχι των Κατωγείων)... Δοξάστε τον!

◆ «...έντεκα Σεπτέμβρη κάθε μέρα νάτων» (ΗΠΑ ή Ιταλία);

◆ Καλό φθινόπωρο εύχεται η ΕΠΟΧΗ (4/9/2005). Και γιατί όχι; Στο φύλλο αυτό έχει πρωτοεδίη διαφήμιση ΜΕΓΑ TZAK ΠΟΤ και στην τελευταία σελίδα διαφήμιση της γενικής γραφματείας ανάπτυξης του Υπουργείου Ανάπτυξης. Στο δε φύλλο της 11/9/2005 πάλι ΜΕΓΑ TZAK ΠΟΤ (πρώτη σελίδα) και ολοσελίδη διαφήμιση του ΥΠΕΧΩΔΕ (πάντα για την «κομμουνιστική ανανέωση, για το σοσιαλισμό»). Και φυσικά αναρωτιέται η εφημερίδα (φύλλο 4ης/9/2005) εάν «υπάρχει απάντηση της αριστεράς στο 42%» (κατά το σάμα του Λ. Πανταζή «ρωτών, υπάρχει κανείς;») Ανάμεσα δε στα άλλα «ωραία» προβάλλει το «Αριστερό Κόμ-

μα» Γερμανίας το οποίο -σύμφωνα με την εφημερίδα- είναι ένα συνονθύλευμα τάσεων, προτάσεων, εξετάσεων. (Το μόνο θετικό ίσως είναι η θεομοντέλα μασκώτ του).

◆ Από την «Εποχή» μαθαίνουμε επίσης ότι στο «Αριστερό Κόμμα» συμμετέχει και το DKP (ή Γ.Κ.Κ. του «αείμνηστου» γραφματέα Χέρμπερτ Μισ). Περισσέ, τ' ακούς;

◆ Άλλα τι ν' ακούσει ο Περισσός; Στο φύλλο του Ριζοσπάστη (4/11/2005) στο β' μέρος άρθρου της Αλέκας για τη νεολαία μας κάνει σαφές ότι ενδιαφέρεται κα... για την προεφηβική ηλικία (10-14) ετών γιατί σε λίγα χρόνια αυτή η νεολαία θα ψηφίσει... (για τα κουκιά τα κάνεις όλα).

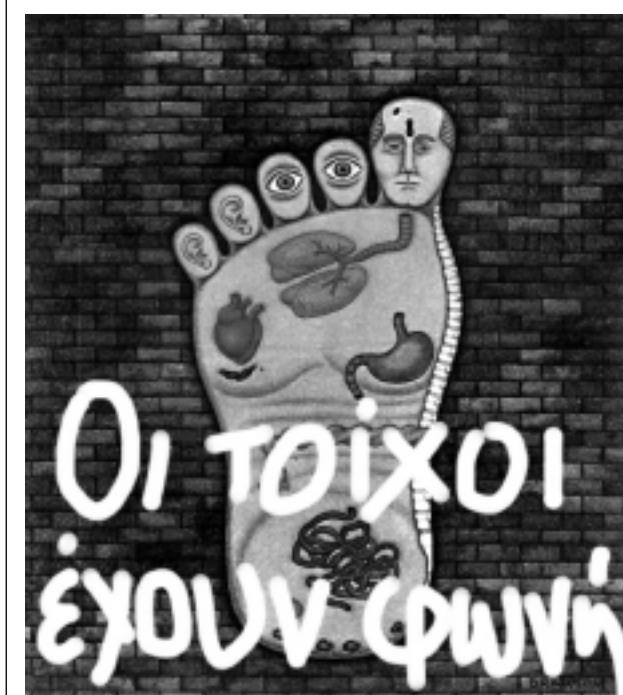
◆ Το εφετείο του Αρράς απέρριψε την αίτηση αποφυλάκιση της Ναταλί Μενιζόν (Action Directe). «Δεν αποτελεί έκπληξη (η απόφαση)» δήλωσε ο συνήγορος Ζαν-Λουί Σαλενσέ, «είναι πολιτική θέληση μαζί και δικαιοστική απόφαση. Να σημειωθεί ότι η αγωνίστιρια Ν. Μενιζόν υποφέρει από μερική ημιπληγία και έχει κάνει έφεση άλλες δύο φορές και οι δύο αιτήσεις απορρίφθηκαν. (Από την εφημερίδα La Forge, Ιούλιος - Αύγουστος 2005).

◆ Δικαιούμεθα δια να ομιλούμε κ. Μ. Τζιαντζή του ΠΡΙΝ (11/9/2005) εφόσον τον τίτλο «Τυφώνας ταξικός» τον είχε η ΚΟΝΤΡΑ ακριβώς την προηγούμενη μέρα (η ουρά του γαϊδάρου...).

◆ «Το κείμενο εκφράζει την αποστολή της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση στο 16ο φεστιβάλ Νεολαίας και φοιτητών στη Βενεζουέλα» διευκρίνιζε το ΠΡΙΝ για το κείμενο που δημοσιεύει με τίτλο «Ελπίδα από τη Βενεζουέλα» (11/11/2005). Καλά τί έγινε εκείνος ο «σοσιαλισμός του 21ου αιώνα»;

◆ Διάπλους: περιοδικό θεωρητικών αναζητήσεων. Από συνέντευξη του εκδότη του στην εφ. «Αριστερά!» (10-9-05): «Η θεωρία του Μαρξ και η πολιτική και θεωρητική προσφορά του Λένιν είναι τεράστιες αξίες... Ομως εκατόν πενήντα χρόνια σχεδόν μετά το ΚΕΦΑΛΑΙΟ και εκατό χρόνια μετά τον ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ οι συνθήκες έχουν αλλάξει αρκετά... Υπάρχει μια πραγματική άνοιξη μαρξιστικών ιδεών. Είναι ίσως η εποχή που όλα τα λουλούδια ανθίζουν...». (Τα λουλούδια ανθίζουν, τα πουλάκια κελαηδάνε, κι αυτοί μιλάνε, μιλάνε, μιλάνε...).

Βασιλης

◆ Η Ολυμπιακή ούτε πουλιέται ούτε κλείνει. Εθνικό κεφάλαιο θα μείνει (ΟΣΠΑ)

Επειδή είναι εθνικό κεφάλαιο, «ασελγησαν» επάνω του κυβερνήσεις, υπουργοί, κόμματα, μέτοχοι, όπως καταγγέλετε, αγαπητοί συνδικαλιστές της ΟΣΠΑ. Επειδή είναι εθνικό κεφάλαιο, για το καλό του έθνους, που πάντα φροντίζουν όλοι αυτοί, θα προσπαθήσουν άλλη μια φορά να καθαρίσουν οριστικά με τους «προνομιούχους» εργαζόμενους. Διότι είναι εθνική υπόθεση ο έλληνεργάτης, ο εργάτης που κινείται στην επικράτεια, να παίρνει τρεις και εξήντα, να είναι stand by όλη τη εβδομάδα, να δουλεύει από ήλιο σε ήλιο, να μην αρρωστάνει, να μην παίρνει σύνταξη. Άλλως, το κεφάλαιο τι συμφέρον έχει από το έθνος; Κανένα. Τόσο δύσκολο είναι να το καταλάβετε; Δύσκολο είναι. Γιατί αν το είχατε καταλάβει, δεν θα τους αφήνατε τόσο καιρό να κάνουν παιχνίδι εναντίον τόσων χιλιάδων εργαζόμενων. Δεν θα αντιδρούσατε -όπως κάνετε πάντα- όταν φτάσει ο κόμπος στο χτένι. Με αποτέλεσμα κάθε φορά να έρχονται οι εργαζόμενοι όλοι και σε ποι δύσκολη θέση. Τόσα χρόνια χαμπάρι δεν πήρατε ότι είτε είναι εθνικό είτε είναι σουδανικό, είτε είναι ρώσικο, όταν είναι κεφάλαιο οφείλετε να είστε μετωπικά απέναντι του, να μην το γλείφετε; Σταματήστε να γλείφετε. Πολεμήστε έστω την ύστατη στιγμή. Αν μπορείτε, παλέψτε.

◆ Εκτός από τα κέρδη και τις ζημιές υπάρχουν και οι άνθρωποι. Φτάνει η κοροϊδία (Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ)

Οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές του προηγούμενου σχολίου προσεγγίζουν τα θέματα εθνικά. Τούτοι εδώ, σύχρονοι αριστεροί, γραφειοκράτες αριστεροί, προσεγγίζουν τα θέματα παναθρώπινα. Οι μεν σκεπάζουν τις ταξικές-αγεφύρωτες αντιθέσεις με το σεντόνι του έθνους. Οι δε με το πανό που έχει σαν σύμβολο τον άνθρωπο καλύπτουν τις μίδιες ακριβώς αντιθέσεις. Να γιατί -παρά τις διαφορές τους- τα έχουν πάντα καλά μεταξύ τους. Να γιατί έχει μεγάλη σημασία για την Αριστερά να συμμετέχουν όλοι αυτοί στο φόρουμ. Διότι οι κοινωνικές αντιθέσεις δεν έχουν καμιά ιδιαίτερη σημασία. Ή μάλλον έχουν τόσο μεγάλη σημασία που πρέπει οπωδήποτε να συγκαλύπτονται. Να συγκαλύπτονται για να μην έχουμε οξύτητες. Να μην έχουμε φασαρίες. Να μην έχουμε αναταράξεις. Να ζήσουμε πολιτισμένα, ήσυχα και οροχτά, βρε αδερφέ.

◆ Είμαστε και εμείς λαός, φτάνει πια ο εμπαιγμός (Σώματα Ασφαλείας)

Δηλαδή, ο πολιτικός, ο βουλευτής, ο βιομήχανος, ο επιχειρηματίας δεν είναι λαός; Αυτός ο λαός πώς θα ζήσει, αν δεν δουλεύει ο υπόλοιπος λαός; Αυτός ο λαός πώς θα αφοσιωθεί στο έργο του, αν δεν τον φυλάει, αν δεν τον προσέχει, αν δεν τον προστατεύει το υπόλοιπο του λαού; Οι μπάτσοι ακόμα και στα συνδικαλιστικά τους μπάτσοι είναι. Επικαλούνται ότι είναι λαός. Οι είναι σαν τους άλλους εργαζόμενους. Αρα πρέπει να τους συμπεριφέρονται το ίδιο. Και μετά περιμένουν να πάρουν αυξήσεις. Αδικού έχουν όσοι τους υπενθυμίζουν τι έχουν μέσα στα κεφάλια τους;

Ανταγωνιστικότητα και παρεπόμενα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7
σε χώρα.

Η ανταγωνιστικότητα μετράει το «κόστος εργασίας» στο σύνολο της οικονομίας και το συγκρίνει με τα ισχύοντα στις άλλες χώρες. Ας μη χαθούμε σε προσπάθειες να αποκρυπτογραφήσουμε το μαθηματικό μοντέλο υπολογισμού της ανταγωνιστικότητας. Ας σταθούμε στην ουσία. Οι δείκτες συνήθως αναφέρονται σε χώρες και περιοχές. Συγκρίνουν, για παράδειγμα, την Ελλάδα με το μέσο όρο της ευρωζώνης, την ευρωζώνη με τις ΗΠΑ ή την Κίνα κ.λπ. Οταν αναφέρονται στην ανταγωνιστικότητα δεν εξτάζουν επίπεδα παραγωγής και παραγωγικότητας. Δεν τους ενδιαφέρουν καν. Εξετάζουν το λεγόμενο «κόστος εργασίας» (μισθοί και ασφαλιστικές εισφορές) σε σχέση με το ΑΕΠ. Δεν έχει σημασία πόσο μεγάλη και ισχυρή είναι μια οικονομία. Σημασία έχει αν καταφέρνει να αυξήσει το βαθμό εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης. Δηλαδή, να μοιράσει ακόμα πιο άδικα (σε βάρος των

Υστερα από τρεις αναβολές, την ερχόμενη Τρίτη, 20 Σεπτέμβρη, καλείται και πάλι να δικαστεί στο Ε' Τριμελές Πλημμελιδικείο (δικαστήρια Ευελπίδων, κτίριο 8) ο σύντροφος Λευτέρης Σιδερής, που συνελήφθη έξω από το κτίριο του Εφετείου, στις 27 Οκτώβρη 2002, ημέρα που ο Ζερβομπεάκος με τον Καρούτσο αποφάσισαν την προσφυλάκιση του Γιάννη Σερίφη. Πλήρωσε με τη σύλληψή του την άσκηση τρομοκρατίας των ΜΑΤ σε βάρος

λήσει με τον κρατούμενο, ειδες με έκπληξη του ότι στη συνομιλία παρευρίσκονταν και μπάτσος. Οταν διαμαρτυρήθηκε, πότε του έλεγαν ότι η παρουσία μπάτσου κρίνεται απαραίτητη για τη δική του ασφάλεια (!) και πότε ότι κρίνεται απαραίτητη για την ασφάλεια του κρατούμενου, για να μην πηδήξει από το παράθυρο! Σηκώθηκε να φύγει και μόνο τότε του επέτρεψαν να συναντηθεί μόνος του με τον κρατούμενο.

Το κατηγορητήριο που συ-

■ Την Τρίτη 20 Σεπτέμβρη στην Ευελπίδων

ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ Ο Λ. ΣΙΔΕΡΗΣ

εκείνων που είχαν συγκεντρώθει έξω από το Εφετείο για να συμπαρασταθούν στον Γ. Σερίφη. Ασκηση τρομοκρατίας που είχε για αποδέκτες πολύ περισσότερους από εκείνους που βρέθηκαν έξω από το Εφετείο.

Δεν ήταν πολύς ο κόσμος που συγκεντρώθηκε το μεσημέρι εκείνης της Κυριακής έξω από το Εφετείο. Καμιά εκατοστή στή όποια δύλα κι δύλα. Ήταν όμως αρκετά για να σπάσει η γκρίζα ομοιομορφία των τρεποπτικών συνεργείων και των ρουφιάνων που περίμεναν εκεί από το πρωί. Οταν, δυο ώρες μετά την προσέλευση του Γ. Σερίφη, εμφανίστηκαν στην κορυφή της σκάλας του Εφετείου οι συνήγοροι μόνο τους, καταλάβαμε ότι είχε αποφασιστεί η προφυλάκισή του.

Οι δικηγόροι απλώς επιβεβαίωσαν αυτό που είχαμε καταλάβαι. Νέα συνθήματα, πιο μοχητικά, πιο θυμωμένα: Λευτεριά στον Γιάννη Σερίφη, Το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά. Τα εργατικά αυτοχήματα τα κάνουνε γαργάρα οι δημοσιογράφοι αυτή η σκατοφάρα και άλλα.

Ο κόσμος δεν έρευνε από το χώρο του Εφετείου. Παρέμενε εκεί σχολιάζοντας την προκλητική απόφαση προφυλάκισης του Γ. Σερίφη, που είχε πέσει σαν κεραμίδι πάνω στα κεφάλια όλων. Ήταν βλέπετε τέτοιο το κλίμα που είχε δημιουργηθεί, ακόμα και από τα ρουφιανοκάναλα, που κάθε όλλο παρά την προφυλάκιση προεξοφλούσε. Οι μπάτσοι ήθελαν να διαλύσουν τον κόσμο και να λήξει εκεί η ιστορία. Μολονότι, όπως αποδείχτηκε εκ των υστέρων, είχαν αποφασίσει να βγάλουν τον Σερίφη από την πίσω πλευρά του Εφετείου (δεν ήταν ορατή από

το χώρο της συγκέντρωσης) έκαναν κινήσεις σαν να επρόκειτο να τον βγάλουν από μπροστά. Ανοίξαν τη μεγάλη γκαράζπορτα και «κώλωσαν» μπροστά ένα μεγάλο βων μπλε χρώματος, ενώ ταυτόχρονα διο τζιπ της Αντιτρομοκρατίκης, με τέσσερις πάνοπλους μπάτσους το καθένα, πήραν θέση στο δρόμο με αναμμένες τις μηχανές.

«Θα τον περάσουν από μπροστά μας! Θέλουν να μας φτύσουν», είπε ένας σύντροφος. «Να κλείσουμε το δρόμο», είπε ένας άλλος και αμέσως αρκετοί από τους συγκεντρωμένους κινηθήκαμε προς το κέντρο του δρόμου. Κανείς δεν είχε την αυταπάτη ότι μπορούσαμε να αποτρέψουμε τη μεταγωγή του Γ. Σερίφη. Εκείνη τη στιγμή απλώς θέλαμε να σώσουμε την αγωνιστική μας τιμή. Να μην τους επιτρέψουμε να περάσουν προκλητικά μπροστά μας κι εμείς να χτυπάμε παλαιμάκια σαν καραγιόζηδες. Είχαν άλλους δρόμους να κάνουν τη μεταγωγή, αν δεν ήθελαν να προκαλέσουν. Ήταν μια ενστικτώδηκη αντίδραση της στιγμής, που αγκαλιάστηκε από την πλειοψηφία των συγκεντρωμένων.

Εκείνη τη στιγμή, λοιπόν, το ένα τζιπ της Αντιτρομοκρατίκης μάρσαρε και με την πρώτη κινήθηκε καταπάνω μας. Φρενάρισε απότομα τη στιγμή που κανένας απ' όσους βρίσκονταν στην πρώτη γραμμή δεν οπισθοχώρησε, αλλά έπεισαν πάνω του κι άρχισαν με τα χέρια να χτυπούν το καπέλο. Ταυτόχρονα, κινήθηκαν κατά πάνω μας οι μπάτσοι (YMET) που ήταν παραταγμένοι μπροστά στο Εφετείο και άρχισαν να σπρώχνουν και να κλωτσάνε από το πλάι και να βρίζουν χυδαία. Οσοι ήταν μπροστά ήρ-

θαν στα χέρια μαζί τους. Πάνω στο σπρώχιμο, ένας ασφαλίτης άρπαξε μια συντρόφισσα και την πέταξε κάτω. Το κεφάλι της πέρασε πολύ κοντά από τα κάγκελα που βρίσκονται μπροστά από το Εφετείο και προς στιγμή νομίσαμε ότι θα έχει την τύχη της Μελπώς Κορωναίου: κάποιο από τα γουρούνια θα της τσακίσει το κεφάλι. Μερικοί όμησαν μπροστά (η συντρόφισσα ευτυχώς σηκώθηκε) και πάνω σ' αυτή την κίνηση τρεις-τέσσερις μπάτσοι άρπαξαν τον Λευτέρη.

Εκεί άναψε μια νέα σύγκρουση, ενώ την ίδια στιγμή μια διμορφία ΜΑΤ ήρθε με μια κλούβια και έτρεξε σε βοήθεια των YMET. Αρχισαν να χτυπούν με τις ασπίδες και τα γκλομπ, ενώ με τις φρισούνες πέταξαν χημικά εξ επαφής πάνω στα πρόσωπα αρκετών διαδηλωτών. Ξεκοπήκαμε. Ο κύριος όγκος των συγκεντρωμένων απωθήθηκε από τα ΜΑΤ σ' έναν κάθετο δρόμο (η αντίσταση που προβλήθηκε ήταν άνιση), ενώ πέντε-έξι απόμακρα κατέβηκαμε κοντά στον τοίχο του Εφετείου, όπου οι μπάτσοι προσπάθησαν να βάλουν χειροπέδες στον Λευτέρη και να τον χώσουν στο γκαράζ. Ο αιστυνομικός διευθυντής που ήταν επικεφαλής ήταν ανένδοτος: «Να συλληφθεί και θα του κάνω μήνυση για εξύβριση». Παριστάμενη δικηγόρος απωθήθηκε βίαια όταν προσπάθησε να πλησιάσει το χώρο που βρισκόμασταν για να προσφέρει νομική βοήθεια στον συλληφθέντα.

Η δεύτερη φάση παίχτηκε στη ΓΑΔΑ όπου μεταφέρθηκε σιδηροδένδριος ο Λευτέρης. Στη δικηγόρο που έσπευσε μαζί μας δεν επιτράπηκε η είσοδος. Είσοδος σε δικηγόρο επιτράπηκε μόνο το βράδυ. Οταν όμως ο Κ. Παπαδάκης, μέλος του ΔΣ του ΔΣΑ, ζήτησε να μι-

νέταξαν περιλάμβανε το μισό Ποινικό Κώδικα: Σύσταση και συμμορφία (!), διατάραξη κοινής ειρήνης, αντίσταση, απρόκλητες ελαφρές σωματικές βλάβες και απρόκλητη έργων εξύβριση! Είχαν αποφασίσει να επιδιώξουν μια βαρύτατη καταδίκη του Λ. Σιδερή, για να σταλεί το μήνυμα ότι αυτή την τύχη θα έχει όποιος συμμετέχει στο κίνημα αλληλεγγύης και αμφισβητεί την αστυνομική βαρβαρότητα.

Το βράδυ φαίνεται ότι επικράτησαν ψυχραιμότερες σκέψεις. Η προφυλάκιση του Γ. Σερίφη αντιμετωπίστηκε με αρνητικά σχόλια από τα κανάλια, ενώ –κατά παράδοξο τρόπο– και τα μικρής έκτασης επεισόδια και η σύλληψη του Λ. Σιδερή δεν παρουσιάστηκαν με το γνωστό προβοκατόρικο τρόπο. Κάποια αλλά κέντρα αποφόρτισαν την υπόθεση. Ο εισαγγελέας ποινικής διώξης τροποποιήσε το κατηγορητήριο. Οι προκλητικές κατηγορίες της «σύστασης και συμμορφίας» και της «διατάραξης κοινής ειρήνης» έφυγαν, ενώ «απαλύνθηκαν» η εξύβριση και η πρόκληση σωματικών βλαβών. Ταυτόχρονα, ορίστηκε ρητή δικαστικός. Τρεις φορές μέχρι τώρα έχει αναβληθεί η δίκη, επειδή δεν προσήλθε ο «παθών» αιστυνομικός διευθυντής ή άλλοι αιστυνομικοί. Ελπίζουμε την Τρίτη να έρθουν. Οσο για τον Λευτέρη, την «Κόντρα» και το κίνημα αλληλεγγύης θα δώσουμε τη μάχη για την πλήρη απαλλαγή του από τις κατηγορίες που του φέρωνται οι «αντιτρομοκράτες», θέλοντας να στελούν ένα τρομοκρατικό μήνυμα. Να είναι σίγουρο ότι δεν θα τους περάσει. Οσες δίκες και να στήσουν, το κίνημα αλληλεγγύης θα το βρίσκουν πάντα μπροστά τους.

Ενα βήμα πίσω

Για το Γενάρη του 2006 ανέβαλε τη συζήτηση του ψηφίσματος καταδίκης του κομμουνισμού η Επιτροπή της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης του Συμβούλου της Ευρώπης. Ήταν τόσο απροκάλυπτο, τόσο προκλητικό, τόσο ψυχροπολεμικό το σχέδιο ψηφίσματος, αλλά και έντονες και από ποικίλες κατευθύνσεις οι αντιδράσεις, που η μερική αναδίπλωση κρίθηκε απαραίτητη, παρά τη διαφωνία των βουλευτών από τις χώρες της Βαλτικής, που πρωταγωνιστούν στην πρώτη φάση του (απολύτως λογικό για τους κληρονόμους των ναζιστών του μεσοπολέμου).

Καθολική ήταν η αντίδραση των βουλευτών της Ρωσικής Δούμας, με επικεφαλής τον πρόεδρο της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων της Δούμας, που ανήκε στο κόμμα του Πούτιν, ο οποίος δήλωσε πως δεν μπορεί να καταδικαστεί ο κομμουνισμός καθευταύτος και ότι είναι απαράδεκτο να ταυτίζεται ο κομμουνισμός με τον ναζισμό, ως δυο όψεις του ολοκληρωτισμού. Από κοντά βουλευτές από διάφορα αυτονομαζόμενα ΚΚ των ευρωπαϊκών κοινοβουλίων, με πιο ζωηρούς αυτούς της «Κομμουνιστικής Επανίδρυσης» της Ιταλίας. Ακόμα και ο γνωστός για τα αντικομμουνιστικά του αισθήματα Θ. Πάγκαλος, που συμμετέχει στην Επιτροπή, τάχθηκε ενάντια στο ψήφισμα. Το ίδιο και άλλοι σοσιαλδημοκράτες αλλά και συντροπικοί.

Ετσι, δημιουργήθηκε ένα ευρύ μέτωπο που κατά πλειοψηφία είπε «ας το ξανασκεφτούμε». Δεν είναι εύκολο να ποδοπατείς ολόκληρη Ρωσική Δούμα και να αγνοείς το κόμμα του Πούτιν, που δεν θέλει ν' ανοίξει τέτοια μέτωπα στη Ρωσία και να προσβάλλει τόσο βαθιά την ιστορική μνήμη του ρωσικού λαού. Άλλωστε, η τακτική του